

argus

Tragiek

- 10 Tragische tafeltaferelen
- 16 Maximaal verliezen: De tragische tendens van het brakke jargon
- 19 Harde Brexit, kleine toren
- 31 De tragedie van het gewone
- 34 Suburra: De schaduwzijde van de eeuwige stad

Editorial

door Huub Mol

Het falen van de mensheid. Pure onhandigheid. Of gewoon een slechte afloop. Tragiek zit in heel veel dingen en is een ongekend breed begrip. Van het tragikomische tot het oprecht tragische. Terwijl ik deze editorial schrijf begeef ik me in mijn eigen tragische tendens. Het is de laatste dag van onze jaarlijkse Grote Reis, vijf minuten voor vijf in de middag. Al een week mijmeren we met een man of vijftig over het leven, slenteren we met pijn in het eelt van onze tenen door lange straten en drinken we 's avonds op het leven. Dat is voor mij 'het tragische' in een notendop. Een waanzinnig thema, waar ik fel voorstander van ben. Het leidt tot zelfspot, filosofische tinten, maar vooral tot een hard en vaak pijnlijk realiteitsbeeld. Andermaal werd het thema door de redactie flink opgepikt.

Theresa May en de Brexit lijken in deze maanden een schier onuitputtelijke bron om het tragische te schetsen. Dat heeft Martijn ook door. In een eerdere editie liet hij zijn fascinatie al de vrije loop over de Engelse premier, nu is hij terug met een nieuw hoofdstuk over de 'Dancing Queen'. Lennart en Anneloe lijken eindeloos te kunnen vertellen over de voor hun tragische kant van hun werk. Dit levert komische stukken op, met wilde avonturen in Hotel New York en de Jansbar. Aan de andere kant verklaart Steven de treurige werkelijkheid achter een festival dat een luchtkasteel bleek te zijn en vertelt Stuart wederom pakkend over de vaak wrede situatie in Zimbabwe. Ook dat is tragiek. Zo wisselen een lach en een traan elkaar af in dit nummer.

Ook onze rubrieken worden vaak in een tragisch

jasje gehesen. Zo beschrijft Luke de teloorgang van het Vitesse waar hij al sinds kinds af aan fanatiek fan van is in Andere Tijden Sport. Thomas van Royen analyseert in Beeld in Beeld ragfijn een beeld van het Britse uitgaansleven. Rutger maakt van Kunstmatig wederom zijn eigen rubriek en weidt uit over het tragische achter het verhaal van Steamboat Willy.

Verder ontbreken vaste waarden als enkele recensies, het Veldslagverslag, de Historische Rechtbank en Met Argusogen uiteraard niet. Zelfs enkele nieuwe rubrieken enteren middels dit nummer de Argus. Zo is deze editie qua inhoud zeer divers en wisselen serieuze en komische stukken elkaar af. Als hoofdredacteur ben ik zeer tevreden met het thema en hoe dit is ingevuld door de schrijvers. Dus laat je als lezer verrassen, verblijden en denk na over alles wat met tragiek te maken heeft. Blader lekker verder en heroverweeg de essentie van het leven. Tragiek is overal. Veel leesplezier!

- Huub

Colofon

Eindredactie

Huub Mol	<i>Voorzitter</i>
Steven de Boer	<i>Secretaris</i>
Maud Roelse	<i>Penningmeester</i>
Luke de Bruijn	<i>Commissaris PR</i>
Anneloe Brakel	<i>Activiteiten</i>
Timo Houtekamer	<i>Vormgeving</i>

Redactie

Kasper Veltman
Lennart van der Ree
Liam Beechouk
Martijn Kool
Max van Meer
Rense Ytsma
Rutger Loof
Stuart Duncan
Thomas Morren
Thomas van Royen

In dit nummer

Nieuwe rubrieken:

— **UNDERScore**

 BEELDBUIS

 MORREN MET MORREN

P. 20 Tragedy in Zimbabwe

P. 32 China: Een sociaal puntensysteem in een klasseloze samenleving

4 **REDACTIEVRAAG**
Wat is de meest tragische gebeurtenis uit de geschiedenis?

5 **BESTUURSSTUK**
Annefloo Robijn en Omar Bugter

THEMA: Tragisch

7 Een broodjekaasverhaal
Steven de Boer

8 Tragische taferelen in nachtelijke sferen
Anneloe Brakel

10 Tragische tafeltaferelen
Lennart van der Ree

11 The Tragedy of Our Generation
Liam Beechouk

12 The power of the dark side
Rutger Loof

14 Ontsnappen aan een tragisch noodlot
Martijn Kool

16 Maximaal verliezen: De tragische tendens van het brakke jargon
Huib Mol

RUBRIEKEN

18 LUKE'S LUISTERPAAL
Luke de Bruijn

DE SPELD
19 Harde Brexit, kleine toren
Kasper Veltman

UNDERScore
20 Tragedy in Zimbabwe
Stuart Duncan

BUITENLAND
22 Liefs uit Londen
Esther Martens

KUNSTMATIG
24 De allereerste Disneyfilm en Amerikaanse morbide humor
Rutger Loof

25 MORREN MET MORREN
Social-mediadiscussies
Thomas Morren

26 ANDERE TIJDEN SPORT
De Vader, de Zoon en de Heilige Schijtlijster
Luke de Bruijn

VELDSLAGVERSLAG
28 The Tragedy of Agincourt
Max van Meer

HISTORISCHE RECHTBANK
30 Æthelred vs. Tryggvason
Max van Meer

MET ARGUSOGEN
32 China: Een sociaal puntensysteem in een klasseloze samenleving
Lennart van der Ree

BEELDBUIS
34 Suburra: De schaduwzijde van de eeuwige stad
Thomas van Royen

RECENSIE
36 Traitors
Mand Roelse

RECENSIE
36 Black Earth Rising
Max van Meer

RECENSIE
37 The song of achilles
Rense Ytsma

37 Het tentamen
Huib Mol

BEELD IN BEELD
38 De tragedie van het gewone
Thomas van Royen

Wat is de meest tragische gebeurtenis uit de geschiedenis?

Liam Beechouk

I reckon you guys can honestly probably guess my answer by now right?

Stuart Duncan

Colonialism.

Luke de Bruijn

De ontmaskering van Milli Vanilli.

Maud Roelse

Rode wijn op een nieuw, helderwit shirt morsen. En daar tot het einde der tijden mee worden gepest door mijn zeer gewaardeerde huisgenoten.

Lennart van der Ree

Toen een docent mij voor een volle collegezaal ging roasten omdat ik vijf minuten voor de afloop van een hoorcollege nog binnen kwam lopen nadat mij daar twee biertjes en een euro waren beloofd.

Thomas Morren

Mijn geboortedag.

Martijn Kool

De dag waarop Sienke Nederland vertegenwoordigde op het Eurovisiesongfestival in Oslo. Het kostuum, het draaiorgel, de stem... De rillingen lopen nog steeds over mijn rug. Een gitzwarte dag voor ons vaderland.

Kasper Veltman

Het meest tragische moment in de geschiedenis is misschien wel mijn abonnement bij de sportschool.

Huub Mol

Het succes van Harry Mens.

Rutger Loof

Het moment dat ik dacht dat ik mijn ID in de stad was kwijtgeraakt en dus een nieuwe had aangevraagd, terwijl hij keurig bovenin de kast lag. Toch mooi 56 euro voor niks betaald.

Max van Meer

The burning of the library of Alexandria.

Thomas van Royen

De gebeurtenis waardoor de uitvinder van de Griekse tragedie werd geïnspireerd een tragedie te schrijven.

Steven de Boer:

Ik moet dan toch altijd denken aan de Academie van beeldende kunsten in Wenen, die begin twintigste eeuw tot tweemaal toe de aspirant-kunstenaar Adolf Hitler weigerde, en daarmee de weg vrijmaakte voor zijn minder kunstzinnige carrièrekeuze...

Anneloe Brakel

Gavrillo Princip.

Rense Ytsma

De *mental breakdown* van Britney Spears in 2007.

Verenigingsvergetelheid

door Annefloor Robijn en Omar Bugter

De Utrechtse Historische Studentenkring is een vereniging die al 93 jaar meegaat. Dat is een lange tijd, zeker voor een studievereniging. Dit is deels te danken aan het blijven voortbestaan van de moeder aller studies; geschiedenis. Dat wil niet zeggen dat de UHSK al 93 jaar hetzelfde is. Uiteraard is er in al die jaren veel veranderd. Zo was de UHSK in het begin vaak niets anders dan een studiegroepje met niet meer dan vijftig leden. Vandaar ook de naam 'kring'. Welbekend is de marxistische periode, waarin een autoritair instituut als een bestuur werd verafschuwd. Van deze periode zijn nog steeds onderdelen terug te vinden, tijdens deze tijd is namelijk de wekelijkse Stuurgroep ontstaan. In het archief heeft de marxistische periode flink huisgehouden, van deze periode is daarom maar weinig archiefmateriaal bewaard gebleven. Toch kent de gemiddelde UHSK'er deze geschiedenis.

Sommige dingen in de vereniging gaan lang mee en blijven bekend. Maar er is ook genoeg gebeurd, verzonnen, opgezet en uitgevoerd wat een langzame, roemloze en tragische dood heeft gekend en zo in de vergetelheid is geraakt. In dit stuk zullen wij een aantal van deze verloren schatten de mogelijkheid geven om uit hun vergetelheid te raken. Want is vergetelheid niet het meest tragische wat er bestaat? Het woord doet je denken aan de meesterwerken van een eens succesvolle schilder die jaren in een zolderkamertje verstoffen of aan een dement persoon wiens gedachten steeds verder verdwijnen in een vage onherkenbare mist. Ook de UHSK kent deze tragische gevallen. De secretaris en de commissaris onderwijs gingen op zoek naar de vergeten geschiedenis van de UHSK. Waardeoordelen geven wij niet, dat is aan de lezer.

Zoals enkelen van jullie misschien wel weten liggen de wortels van de UHSK bij het Utrechts Studentencorps. Het bestuur ziet er inderdaad nog wel eens vrij corporaal uit, maar vroeger gingen deze corporale gedragingen verder dan alleen het bestuur. Toch stamt dit corporale tintje uit een andere tijd dan 1926. Hebben jullie namelijk al eens gehoord van het *Witboek voor het Bestuur van de U.H.S.K.*? In 1961 schreef de heer

G.B. van Dijk onze hoogstpersoonlijke UHSK-variant van Amy Groskamp-ten Have haar *Hoe hoort het eigenlijk?* In het Witboek worden minutieus de *do's & don't's* van het bestuur beschreven. Zo stond er bijvoorbeeld: 'Het protocol binnen de UHSK beperkt zich meestal tot het dragen van een donker pak/mantelpak en lint. Bij kennismakingsbezoeken draagt men enkel donker pak/mantelpak. Bij een donkerblauw pak draagt men uitsluitend grijze sokken en een grijze das.' Naast kledingvoorschriften ging Van Dijk ook in op gedragingen richting professoren, de universiteit en andere besturen. Het is niet geheel verwonderlijk dat het Witboek in de vergetelheid is geraakt. De marxistische periode die volgde heeft het protocol op zijn zachtst gezegd met een grove korrel zout genomen. Of dit tragisch is moeten jullie zelf bepalen. Jort Kelder heeft nog een populair televisieprogramma van *Hoe hoort het eigenlijk?* weten te maken, dus wellicht ligt er nog toekomst in ons verloren protocolboekje.

Een tweede verloren herinnering aan ons toch ietwat corporale verleden zijn de volgende drie namen: Alibiobola, Pangure en Quint-Ondaatje. Als een lezer nu een kreet van herkenning slaakt zijn wij zeer onder de indruk. Want deze namen waren tot voor kort bij ons ook volledig onbekend. Dit zijn de namen van dispuuten van de UHSK uit de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw. In deze jaren was namelijk meer dan de helft van de leden lid van een dispuut. Ieder dispuut werd voorgezeten door zijn eigen preses en de verschillende dispuuten kwamen wekelijks bij elkaar in cafés en studentenkamers. Helaas werden wij hier in onze zoektocht geremd, want veel informatie was er niet te vinden. Wellicht ten gevolge van de marxistische schoonmaak in de jaren zeventig?

Toch konden wij het niet laten om wat onderzoek te doen naar de namen van de dispuuten en hoewel de eerste twee ons niks opleverden behaalden wij bij Quint-Ondaatje wel resultaat. De heer Quint-Ondaatje was een ware Utrechtse patriot in de tijd van stadhouder Willem V. In Utrecht had Ondaatje de leiding in stakingen en burgeropstanden richting de schutterij en het stadsbestuur en in zijn latere leven nam hij onder andere deel aan het comité ter ontmanteling van de VOC. Ondaatje was een rebel van zijn tijd, en een dispuut dat

zijn naam droeg zal dit natuurlijk niet zomaar gekozen hebben. Waartegen gerebelleerd werd is onduidelijk, maar rebels is het vast geweest. Met de komst van de Stuurgroep zijn de dispuuten in onbruik geraakt en hoewel er ironische pogingen (lees: Herendispuut Augustus) en kortstondige successen (lees: Historisch Damesdispuut Utrecht) zijn geweest om dispuuten weer op te starten was dit niets in vergelijking met de situatie in de jaren vijftig en zestig.

Maar genoeg over ons verre verleden. Er zijn recentere episoden uit de geschiedenis van onze vereniging die op een of andere manier op de zolder van ons geheugen zijn beland. Want ook de Argus heeft een tragische geschiedenis. De oplettende lezer heeft kunnen zien dat de Argus aan het derde nummer van de zeventiende jaargang toe is. Met wat rekenwerk is dus te herleiden dat het eerste nummer van de Argus in het collegejaar 2002-2003 verschenen is. Voor een vereniging van alweer 93 jaar oud is een verenigingsblad van maar zeventien jaar jong wel erg opvallend. Het is haast niet voor te stellen dat de UHSK pas zeventien jaar een verenigingsblad heeft.

Iedereen die wel eens op de UHSK-kamer is geweest heeft het gezien: ons archief. Twee zwarte kasten achter in de kamer dienen als opslagruimte. Hier bewaren wij onder andere schoonmaakmiddelen, spelletjes en de fameuze UHSK-wijn. De andere kasten bevatten een schat aan UHSK-informatie. De drie kasten staan vol archiefdozen met archiefstukken van 1991 tot nu. Bijna al het eerdere archief is in 2009 overgebracht naar Het Utrechts Archief, of dus eerder in de geschiedenis van de UHSK op mysterieuze wijze verdwenen. Naast saai papierwerk als notulen, inkomende en uitgaande post, conceptstatuten en een grote berg aan foto's bevat het archief ook het integrale archief van de Aanzet, almanakken, de posters van de afgelopen jaren en een stapel cd-roms. Het zijn deze cd-roms waar de Archiefcommissie laatst een bijzondere vondst op deed. Aangezien wij allemaal historici zijn en toch stiekem altijd wel een beetje enthousiast worden van archiefvondsten stopten wij een van de cd-roms in een computer. De cd-roms stamden nog uit de tijd voor de usb-sticks, externe harde schijven en de wonderwereld van Google Drive, ze werden gebruikt als back-up voor foto's en video's. Naast de back-ups lagen er ook enkele cd-roms met daarop de tekst 'Agora 2001 Alleen voor bevoegden!' Wederom werd deze cd-rom in de computer gestopt, zo nieuwsgierig als wij zijn. Wat hier op te zien was bewees dat Argus niet het eerste verenigingsblad was. Op de cd-rom was een van de Publisher-files van de Agora te vinden. Voor 2002 was de Argus nog onbekend. De Agora was de *way to go*.

Een archiefdoos bracht ons heel veel drukken van de Agora. In het eerste opzicht is de Argus niet heel veel anders. De redactievraag was ook al in de Agora te vinden. Hier werd de Agora-redactie belangrijke vragen gesteld zoals: 'hoeveel interlands speelde John van Loen?' en 'Hitler of Stalin?' Ook het traditionele bestuursstuk was al te vinden in de

Agora. Verder kende de Agora nog vele andere rubrieken en stukken over bijvoorbeeld de reizen, onderwijszaken en (inter)nationale gebeurtenissen. Maar de Agora bracht ook andere pareltjes zoals: 'Geschiedenis op het internet' en 'Eerstejaarszaken'. De Agora maakt ons duidelijk dat zeventien jaar terug de wereld er heel anders uit zag; Google bestond bijvoorbeeld nog niet. Ook al stond het internet vol met informatie, het vinden van juiste informatie was lastig. Agora nummer 2 uit 2000 (november/december) besteedde aandacht aan waar men op het internet goede informatie kan vinden. Een uiteenzetting van 21 linkjes naar, soms enigszins discutabele, websites volgt. Google *avant la lettre*.

Inderubriek 'Eerstejaarszaken' mochte een eerstejaarscolumnist het leven als eerstejaars beschrijven. Hier komen prachtige uitspraken voorbij als 'het lijkt mij best leuk als de nieuwe verse eerstejaartjes met dezelfde eerbied naar mij kijken als ik toen naar de grote tweedejaars keek.' voorbij. In de loop van de jaren is er veel veranderd; de studie geschiedenis was destijds nog onderdeel van de Faculteit der Letteren; de euro werd nog niet gebruikt; er mocht nog gerookt worden op de UHSK-kamer; het nu bekende bachelor-masterstelsel bestond nog niet. Een voor een ontwikkelingen die hebben gezorgd voor een andere wereld – of deze ontwikkelingen goed of slecht waren laten wij maar even in het midden.

Om bij het centrale thema van deze Argus terug te komen: waarom weet bijna niemand meer van het bestaan van de Agora af? Waarom bestaat de Agora überhaupt niet meer? Het mag toch wel gesteld worden dat het enigszins tragisch is dat een ledenblad waar door een redactie met veel liefde en leed aan gewerkt wordt compleet in de vergetelheid geraakt is. Over het einde van de Agora is weinig te vinden: het laatste nummer weidt weinig uit over de verdwijning. Alleen een opmerking over een vernieuwing wordt gemaakt. Het eerste nummer van de Argus zou uitkomst kunnen bieden, maar deze hebben wij tot op heden helaas nog niet gevonden. Wellicht dat de vernieuwing te maken heeft met het veranderende onderwijs en de daarmee gelijklopende vernieuwingen binnen de UHSK. De vernieuwingsslag die de Agora heeft geslactofferd en een opvolger met 'mooie glanzende pagina's' ten gevolge heeft. Die ontwikkeling is heden ten dage nog steeds zichtbaar: de Argus straalt kwaliteit uit. Het is alleen te hopen dat met een nieuwe onderwijsvernieuwing de Argus ook niet het zelfde lot als de Agora beschoren is, maar wellicht lezen we over twintig jaar wel de 'Argonaut' en schrijft een bestuurslid op dat moment over de Argus, en waarom deze zo onbekend is.

Zo zijn zelfs de bewakers van de geschiedenis ontzettend goed in het vergeten. Kleine dingen als een Witboek van Van Dijk, maar ook grotere dingen als een verenigingsblad. We blijven dingen vergeten, maar zolang wij af en toe onze neus in de archieven blijven steken kunnen we de tragiek van de vergetelheid hopelijk voorkomen.

Een broodjekaasverhaal

door Steven de Boer

Laatst besloot ik de Netflix-documentaire *Fyre: The Greatest Party That Never Happened* te kijken. Deels omdat een beetje leedvermaak mij niet vreemd is, en deels omdat ik het vage idee had om eens een documentaire-recensie te schrijven. Dit idee ging echter overboord toen ik tijdens het kijken besepte dat de documentaire eigenlijk over de problematiek van social media en de *influencer*-cultuur gaat. Excuseert u mij, waardige lezer, terwijl ik even losga over het debacle dat het Fyre Festival heette, en wat het ons vertelt over ons hedendaagse mediabestel. Het moest er een keer van komen.

Het verhaal van het Fyre Festival, dat zich tijdens het grootste deel van 2017 afspeelde, begon met Ja Rule, een rapper, en Billy McFarland, een charismatische ondernemer, die hun app Fyre, voor het eenvoudig boeken van artiesten, wilden promoten. Ze besloten om het grootste en meest exclusieve muziekfestival ooit te organiseren. De heren regelden een idyllisch onbewoond eiland op de Bahama's en een schare supermodellen, en filmde een berg aan promotiemateriaal. Honderden *influencers* werden betaald om het evenement via Instagram te promoten - Kendall Jenner ontving 250.000 dollar. Zo maakte de wereld kennis met het zorgvuldig geconstrueerde droomscenario van het Fyre-festival: topmodellen, sterrenchefs, jachten, luxe villa's op een zonovergoten tropisch eiland, acts als Major Lazer en Blink-182. 'We verkopen een droom aan gewone sukkels,' zei McFarland, en verkopen deed het. Binnen twee dagen waren de peperdure kaartjes zo goed als uitverkocht. Het was een perfect uitgevoerde promotiecampagne, maar er werd eigenlijk een fictie gepromoot. Er kwam niks van het festival terecht. Het was te duur, er was te weinig tijd en er stond een arrogante idioot aan het roer die voor geen rede vatbaar is. De gasten kwamen in een regelrechte ramp terecht, met doorweekte orkaantenten, droge boterhammen met kaas en amper sanitaire voorzieningen. In de nasleep bleek McFarland een ordinaire fraudeur te zijn: hij had valse beloftes gedaan, investeerders voorgelogen om aan geld te komen, en medewerkers niet uitbetaald. De eens zo zelfverzekerde zakenman draaide voor zes jaar de federale bak in, en dat is zijn verdiende loon.

Maar dat is niet waar het mij hier om gaat. Het gaat mij om de rol van social media in dit alles. Er werd heel bewust, tijdens die filmsessies op dat eiland, een fantasieplaatje gecreëerd, een illusie waarvan doortrapte figuren zoals McFarland weten dat het aanslaat op een doelgroep van jonge millennials met diepe zakken die op zoek zijn naar de nieuwste hypes en belevenissen. 'Het echte festival was twee keer. Het waren de opnames,' zegt een promotiemedewerker tegen het einde van de documentaire. Het echte feestje

was wat te zien was in dat gelikte promotiefilmpje, en dat filmpje was nep, gemaakt om hype te genereren. 'Het was Instagram tot leven gekomen,' wordt op een ander moment gezegd. Het feit dat duizenden mensen bereid waren om enorme bedragen over de balk te gooien voor dit festival, geeft aan hoe invloedrijk social media, en de *influencers* die het gebruiken, zijn. En hier schuilt het gevaar: de werkelijkheid die op Instagram gecreëerd wordt, lijkt steeds belangrijker te worden. De 'gedeelde' werkelijkheid telt meer dan de echte werkelijkheid. En die echte werkelijkheid bleek te bestaan uit kletsnatte tenten en droge bammetjes.

Het Fyre Festival is natuurlijk een extreem voorbeeld van de negatieve invloed van social media, maar ik denk dat hetzelfde principe zich in ons dagelijks leven voordoet. De foto's die wij zien of plaatsen op social media reflecteren ook niet de volledige werkelijkheid; vaak alleen de mooie momenten, waardoor er een beeld ontstaat van een leven met alleen maar hoogtepunten en geen dieptepunten. We delen die hoogtepunten graag, ze hebben een soort materiële waarde voor ons. In plaats van de hoogtepunten volledig te ervaren, maken we er een soort deelbare valuta van, die we gebruiken om elkaar te beoordelen. Maar alleen op hoogtepunten beoordelen is niet gezond.

Marc Weinstein, een consultant die voor het Fyre Festival werkte, heeft zijn les goed geleerd. Reflecterend op zijn ervaringen, schreef hij dat eerlijkheid het enige is dat het festival had kunnen redden. McFarland en de andere organisatoren weigerden problemen op te lossen, omdat het erkennen van zulke problemen het perfecte, Instagram-waardige plaatje van het Fyre Festival zou hebben aangetast. Hadden ze de problemen wel erkend, en waren ze er eerlijk over geweest tegenover de bezoekers, dan hadden ze misschien een imperfect, maar beheersbaar festival kunnen organiseren. Dan waren ze dichtbij de werkelijkheid gebleven. Zulke eerlijkheid kunnen we ook op ons socialmediagebruik toepassen. Dan kunnen we er beter mee omgaan als een viersterrenmaaltijd ineens een broodje kaas blijkt te zijn.

Tragische taferelen in nachtelijke sferen

door Anneloe Brakel

Elke vrijdagavond is het weer zover: ik zet mijn nachtrust opzij om een steentje bij te dragen aan de maatschappij, om hen die er zo naar hunkeren te voorzien van de vloeistof die ze laat dansen, sjansen, genieten en vergeten. Het bier vloeit er rijkelijk, het schuim twee vingers dik. De gin-tonics tintelend en bitter als altijd, terwijl de chique flessen Moët-champagne in de koelkast staan te wachten om gekocht te worden door mannen met geld en arme gelukzoekers die hopen vriendschap te kunnen kopen met een fles veel te dure champagne. Ik laat mijn creativiteit de vrije loop en schotel de avonturiers nieuwe shots voor, pure smaakexplosies resulterend in zinderende smaakpapillen en een flinke kater de dag erna. De dansvloer ontpopt zich tot een wilde jungle. Er wordt gejaagd en juist vermeden. Er wordt zorgeloos gedanst, waarbij de vodka-Red Bull eenieders glas uit gutst en belandt op de vloer, of – in minder gelukkige gevallen – op het shirt van onbekenden. Vanachter de bar observeer ik deze jungle, ik zie ik zie wat jullie niet zien. Ik zie hoe eerste stappen naar een scharrelrelatie gezet worden, hoe andere relaties naar de knoppen dreigen te gaan. Ik zie haar in de fik vliegen, en ruik dit ook. Ik zie Wesley Sneijder – nee, ik verzin dit niet – chagrijnig voor zich uit turen, enkele dagen voordat het schokkende nieuws van zijn scheiding met Yolande de voorpagina van de Privé bereikt. Ik zie tragische taferelen in nachtelijke sferen. En dat terwijl ik mijn brood verdien door hen die er zo naar hunkeren te voorzien van de vloeistof die ze laat dansen, sjansen, genieten en vergeten.

Niet alleen mijn ogen, maar ook mijn oren laten me regelmatig meeleven met andermans tragiek. Ik doe mijn best om niet mee te luisteren, maar soms kan je niet om het getetter van een boos meisje heen: 'We zouden het niet laat maken en lekker rustig aan doen vanavond, maar nu ben je jezelf weer helemaal naar de gedver aan het zuipen en moet ik straks weer zorgen dat je fatsoenlijk je bed in komt.' Ai, niet best. Soms komt tragiek zelfs vrijwillig naar me toe

gewandeld. Niet zelden komt er namelijk iemand naar de bar die vraagt om datingadvies: 'Hoi, er is daar echt een heel leuk meisje, like echt, écht heel leuk, en uhh, ik was zeg maar zo met haar bezig en zo en ze leek me echt een leuk meisje, maar toen ik vroeg of ze een vriendje had, leek ze ineens niet meer geïnteresseerd, alsof ik haar heb afgeschrikt of zo, snap je? Wat moet ik nu doen? Moet ik haar nu met rust laten?' Tja. Ik krijg vragen naar mijn hoofd geslingerd over hoe nu verder te gaan nu de relatie niet meer is: de ex-partner uit huis trappen of huur van hem gaan vragen? Geen moeilijke vraag. Moeilijk daarentegen was deze vraag, de meest tragische van allen: 'Met welke van de twee zou jij naar huis gaan als jij mij was?' Gevolgd door een gniffel van de dame in kwestie.

Ik verklaar mij nader. De tent waar ik werk heeft een hele lange bar, slechts enkele meters verwijderd van de voordeur, zodat dorstigen niet lang hoeven te wachten en de wilde jungle die de dansvloer is niet helemaal hoeven door te ploeteren om te bestellen. Het begin van de bar wordt door een pilaar zo goed als afgescheiden van de rest van de bar – en het barpersoneel, erg ongezellig. Dit stukje bar bevindt zich dus dicht bij de uitgang en de garderobe, relatief ver van de dansvloer. Het is daarom niet moeilijk voor te stellen dat deze plek rond vier uur 's nachts bij uitstek de plek van de 'hangstappers' is. Uitgetelde feestbeesten die niet langer op hun benen kunnen staan en rustig willen zitten, maar toch ook nog geen zin hebben om de enige avond in de week waarop ze te diep in het glaasje mogen kijken af te sluiten. Uitgeteld of dronken, maar vaak nog verrassend welbespraakt. Zo ook deze ene avond. Een man en een dame van rond de dertig zaten jolig aan de bar. Ik kon maar niet snappen hoe hun relatie was. Ze leken vriend en vriendin, maar waren zo zenuwachtig en giechelend alsof ze een *one-night-stand* gingen hebben. Of waren ze toch gewoon broer en zus met te veel bier achter de kiezen? Ze bestelden het ene na het andere biertje en leken steeds zenuwachtiger en giechelijker te worden, en handtastelijker bovendien. Geen broer en zus dus, hoopte ik. Ik had eigenlijk geen zin om ze veel aandacht te schenken; het was al laat, ik was moe

en had het koud. Totdat ik opeens een zin opving die de hele boel een stuk interessanter maakte. Uit de mond van het meisje vloeiden waanzinnige woorden, die ondanks haar dubbele tong uiterst goed verstaanbaar waren: 'Ja, ik weet dat jij de vriend van mijn beste vriendin bent, maar we weten ook allebei dat jij vanavond toch weer bij mij in bed belandt.' Aha. Zo steekt de vork dus in de steel. Vrienden van vrienden, maar eigenlijk ook *friends with benefits*, maar vooral ook ongelooflijke droefstoeters. Zo bleven ze een flink aantal minuten doorbabbelen, giehelen en stevig doordrinken, terwijl ik het inmiddels waard vond om mijn laatste beetje energie aan hen te schenken. Glimlach hier, biertje daar. Het kon zomaar eens nog een best interessante avond worden.

En dat werd het. Na de duizendste plaspauze van de dame, besloot ze dat de knul, die vriend van haar beste vriendin en tevens haar *friend with benefits*, wel even kon wachten en raakte aan de praat met een jongeman die in de rij van de garderobe stond. Zeven minuten later stonden ze vol overgave te zoenen. De knul aan de bar, haar compagnon, keek verveeld om zich heen, spotte de twee tortelduifjes en keerde zich ineens direct tot mij. Hij keek me met schele, opengesperde ogen aan en zei, alsof hij een aardappel in zijn keel had: 'what the fuck?!' Ik haalde mijn schouders op, onwetend wat een gepaste reactie zou zijn in deze situatie, en was onwils opgelucht toen tien seconden later bleek dat hij er eigenlijk wel om kon lachen. Weer tien minuten later besloot de dame dat het welletjes was en vervolgde haar terugreis naar de bar, waar ze haar compagnon begroette met een onnozele lach. Haar aanwinst van de garderobe had ze echter meegesleurd en ze liet de twee jongens even met elkaar kennis maken. Ongemakkelijke minuten volgden terwijl de dame vriendelijk, maar net zo onnozel, naar mij lachte en vroeg of ik een leuke avond had. De nieuwkomer verdween weer naar de achtergrond en de dame en de knul aan de bar paktten hun bezatte, giehelende en handtastelijke gedrag weer op, alsof er niks was gebeurd. Je kon de spanning in de lucht voelen, ze zouden echt wel samen naar huis gaan.

Totdat de gast uit de garderoberij, de nieuwkomer, terugkwam en roet in het eten van de mannelijke 'barhanger' gooide. De vrouw raakte namelijk weer in de ban van de garderobeman en enkele minuten later stonden ze wederom uitbundig te zoenen. De knul aan de bar bleef alleen achter en staarde stilletjes naar zijn bierglas, dat nog vol zat. Desondanks bestelde hij een nieuwe, gevolgd door luchtig gebabbel. Wellicht was hij op zoek naar een nieuwe gesprekscompagnon en vond hij deze voor het gemak in mij; het meisje dat pal voor zijn neus stond. Na een tijdje keerden de vrouw en haar garderobescharrel terug en ditmaal raakten de twee mannen met elkaar in gesprek. De vrouw plofte tevreden op de barkruk neer en keek mij een goed aantal seconden recht aan. Met haar samengeknepen ogen straalde ze het dubio waarin ze zat uit. Het bleef stil. Ze keek even naar links, even naar rechts, naar het biertje in haar hand en weer terug naar mij.

Ze grinnikte, schudde haar hoofd en stelde tenslotte de vraag: 'Met welke van de twee zou jij naar huis gaan?' Gevolgd door een gniffel. Toch leek ze bloedserieus. Ze stond in dubio en had mijn hulp nodig. Ging ze voor de totaal verkeerde *friend with benefits* naar huis, wat blijkbaar niet ongewoon was voor haar, of zou ze ervoor kiezen het in dit geval betere pad te bewandelen door met een wildvreemde naar huis te gaan?

Ik stond perplex. Voelde me machtig, alsof ik kon bepalen hoe - en waar - haar avond zou eindigen. Het zou sneu zijn voor de jongen die de hele avond met haar aan de bar gezeten heeft als ze er met een ander vandoor zou gaan. Maar aan de andere kant, hallo, hun verhouding kon echt niet. Dat moest stoppen. Wijs als ik was, zei ik dat ze met de nieuwkomer mee moest gaan. De lichten gingen aan, de dj draaide zijn laatste plaatje en de vrouw liep met beide mannen naar buiten om met een van de twee naar huis te gaan. Of met niemand. Hoe het afgelopen is, weet ik tot mijn grote spijt niet. Dat ik getuige was geweest van een of andere GTST-achtige verhouding, weet ik wel.

Bij de bar waar ik werk, hebben we uiterst goede bewaking die de grootste mafkezen weet te weren. Dat er af en toe een of andere rare snuiter binnenkomt, daar valt niet aan te ontkomen. Dat mijn meest bijzondere gast in mijn carrière een tachtigjarige oma - zo een echte typische oma: wit krulhaar, rood mantelpakje, hakjes en een gekromde rug - zou zijn, had ik nooit verwacht. Maar niks is minder waar. En dronken dat ze was. De voetjes gingen van de vloer, de handjes in de lucht. Ze danste zoals ze zestig jaar geleden naar alle waarschijnlijkheid nooit gedanst zou hebben. Maar toen kwam het: op een gegeven moment vroeg ze of mijn collega haar dildo achter de bar wilde leggen. Hij zat nog in de plastic verpakking, dat wel. Maar nu was het mijn beurt om volmondig 'what the fuck?!' te zeggen. Ja, bij de bar waar ik werk maak je dingen mee. Verrassende, hilarische, maar zeker toch ook tragische taferelen, en dat in nachtelijke sferen.

Tragische tafeltaferelen

door Lennart van der Ree

Werken in de horeca is vaak enorm zwaar en onderbetaald werk. Alles draait om de tevredenheid van de klant en daardoor verliezen de managers het belang van de werknemers soms uit het oog. Snelheid en gespeelde vriendelijkheid staan centraal in deze wereld. Toch heb ik gedurende mijn twee maandjes in Hotel New York – op de tragische reden waarom ik er slechts zo kort heb gewerkt kom ik later terug – ook zeker geluksmomentjes gehad. Ik heb vaak heel hard moeten lachen om verschillende gasten. Door een baan in de horeca krijg je namelijk pas echt door hoeveel bizarre figuren er eigenlijk op deze aardbol rondlopen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat ik vaker ten koste van de gasten dan met de gasten mee heb gelachen.

Ork ork ork...

Mijn baan in Hotel New York bestond uit het opdienen van het eten. Omdat dit zo snel mogelijk moet gebeuren verzorgt de kelner alles, van bestellingen opnemen tot tafels afnemen en nieuw bestek neerleggen. Een van mijn eerste werkdagen moest ik de tomatenbouillon uitserveren. Deze soep staat bekend om het feit dat er bij elke kleine misstap een grote klots gloeiendhete vloeistof over de rand vliegt. Ik kwam dan ook in opperste concentratie aan bij de tafel toen de man waar de soep voor bestemd was aan mij vroeg of hij er ook nog een lepel bij zou mogen. 'Natuurlijk, ik pak het meteen,' zei ik half in mezelf en liep snel weg. Toen ik terugliep naar de tafel besepte ik mij dat ik waarschijnlijk niet heel gastvrij was overgekomen en besloot een grap te maken om de sfeer wat te verlichten. Terwijl ik hem de lepel overhandigde zei ik met een knipoog: 'je weet wat ze zeggen, soep eet je met een...' Ik overdrijf niet als ik zeg dat de hele tafel in lachen uitbarstte, alsof ik net de leukste grap ooit had gemaakt. Terwijl ik wegliep – tijd is geld – kon ik ze achter mijn rug nog horen nalachen.

Carpaccio voor twee

Ze zeggen dat niets zo mooi is als prille liefde. Ik wil daar graag aan toevoegen dat er echter ook niets zo ongemakkelijk kan zijn. Met twee borden carpaccio op de arm – iets wat in Hotel New York codetaal is voor een date – liep ik naar een tafel waar twee tieners aan zaten. Nou heb ik bij voorbaat al echt een bloedhekel aan elke vorm van technologie in een restaurant en laat het nou uitgerekend net zo zijn dat dit jonge liefdeskoppel gekluisterd aan de telefoon zat. Een slecht teken. 'Twee carpaccio,' zei ik en eindelijk keken ze op. De jongen mompelde een bedankje terug

en staarde vervolgens ongemakkelijk in de verte. Het meisje keek strak de andere kant op. Ik had het met de jongen te doen: Hotel New York is al geen goedkoop restaurant en als je dan ook nog eens begint met carpaccio als voorgerecht moet je incalculeren dat het een hele dure avond wordt. Een uurtje later zag ik hem dan ook met een sip gezicht naar het scherm van het pinapparaat kijken terwijl zijn meisje op de achtergrond nog eens goed het plafond aan het bestuderen was.

Roomservice!

Het brengen van roomservice was altijd veruit mijn favoriete onderdeel van het werk. Hele schalen fruit de mer en flessen champagne verdwenen vaak achter de gesloten deuren van het hotel. Als de mogelijkheid tot het lopen van roomservice zich voordeed was ik dan ook de eerste die zich daar voor opwierp. Mensen die roomservice bestellen zijn of bijzondere mensen of ze hebben simpelweg net seks gehad. Met een blad met een fles champagne en een schaal oesters erop klopte ik op een deur. Wat gestommel achter de deur, een broek die snel wordt aangetrokken. De deur wordt open getrokken en in de deuropening staan twee glimlachende mannen met warrig haar. Nadat ik het blad heb neergezet vraag ik welke van de mannen een handtekening wil zetten op de bon. Zonder te reageren pakt een van de mannen het bonnetje uit mijn hand, drukt zijn eigen hand erop en begint die na te tekenen. De twee mannen gieren van het lachen. Ze ruiken naar alcohol. De andere man pakt het bonnetje en krabbelt er gelukkig snel een echte handtekening op. Hij pakt een briefje van vijf en duwt het samen met het bonnetje weer terug in mijn hand. Zodra de andere man dit ziet wil hij natuurlijk niet onderdoen en pakt een briefje van tien. 'En nou snel wegwezen voordat ik mijn geld terug wil!', roept 'ie. Vijftien euro rijker loop ik snel de kamer uit.

Mijn eigen baan bij Hotel New York liep ook tragisch af. Nadat ik door de stromende regen naar werk was gefietst en tevens het verjaardagsdiner van een goede vriend had gemist werd ik even apart genomen. Zodra we de ruimte binnenliepen zag ik de bui al hangen: midden in de zaal stonden twee stoelen tegenover elkaar opgesteld. 'Twee weken geleden zeiden we je dat je te weinig glimlachte,' begon hij, 'en we hebben hier te weinig vooruitgang in gezien. We nemen je dus niet in vaste dienst'. Een beetje beduusd kon ik toen weer terug naar de kleedkamer om mijn natte kleren aan te trekken. Toen was het nogal zuur, maar inmiddels kan ik er wel om lachen.

The Tragedy of Our Generations

by Liam Beechouk

The modern trend of breakneck development has reached a point that we as a society have accomplished so much that we have reached a level where the consequences of reaching such dizzying heights are starting to finally become apparent. Equally the cost of continuing to rocket towards a global, peaceful, capitalist and democratically liberal society is being revealed. Although I am a hell of a lot less qualified than those that are actually highlighting these issues, I thought it might be interesting to apply their thoughts to our contexts.

As the author, I rather undemocratically get unilateral power over what to select as examples, but the first example I would like to select to demonstrate the exponential evolution of our society is my history. My great great grandparents come from both India and Ireland, who both emigrated to Mauritius and Liverpool, one side as indentured labourers on sugarcane plantations and the others as industrial workers. My grandparents continued in the same vein but this time as dock workers and liberated sugarcane workers. My parents then met in Israel as the first of their families to leave to travel abroad recreationally and then settled in Mauritius as a teacher and business owner, where their children (one of which is me in case you had lost track) attended high school on what used to be the plantation on which my ancestors were little more than slaves. My sister is finishing high school in the UK and now I am writing in a Dutch university library when neither of my parents attended university, to be fair I am just studying History and she intends to study Sports Science but I believe I have made my point by now. That point is that the ridiculous rate at which each generation “improved” on the last, something most readers can probably find out by looking at their own ancestry, means that we were bound to hit a “ceiling” of sorts at some point.

‘Damage to the room and a hell of a bump on the head’

The consequences of hitting said “ceiling” have manifested in two main categories in my opinion: damage to the room and a hell of a bump on the head. Very persistent analogy aside, what I mean is the effect this has had on our environment and on us

as a people. As Millennials and members of Generation Z, the categorisation of people into generations has taken on different meanings from simply the year you were born in. We are all aware of the buzz, negative connotations and mild contempt with which older generations refer to “Millennials” but this has also culminated in the idea of the “Burnout Generation”. “Burnout” describes “the gradual emotional depletion, loss of motivation, and reduced commitment” as a result of overworking. Now your first reaction to hearing this term might be to a) scoff at the very concept that “burnout” could apply to you or, b) grow agitated at the idea that your entire generation has been branded as burnt out. However, if you were to abandon the idea that burnout only happens to caffeine-fuelled lawyers and sleep-deprived doctors this label begins to gain some merit. This stems from the idea that the current generations lack any true form of stability compared to previous generations and are therefore always “switched on”. This is best seen in the very simple look of disbelief I received from some students when I entered university with the intention of only getting a bachelor’s degree. We have reached the point where everyone’s basic standard has improved to such an extent, that to be considered “successful” you spend the vast majority of your life attempting to optimize yourself. This could be by picking the study you’re best at, joining three committees at the same time or adding two extra years to your study so you can do a board year and go on an internship. These attempts highlight the fact that whilst we are so busy trying to win “The Game” we end up attempting to start adult life already owing Ome DUO our souls.

Furthermore, if crippling student debt wasn’t enough to envelop you with constant worry and cynicism, there’s the fundamental idea that previous generations have dumped an asthmatic and diabetic planet that could honestly have a heart attack at any moment, directly onto our laps and asked us to be grateful for the opportunities we receive. You need only look to the record high temperatures in February and the subsequent 40,000 strong, rain-soaked, People’s Climate March in Amsterdam to see that something needs to be done and our generation has realised that. We have understood that because we are the most educated of our ancestors we have inherited the responsibility of being the generations of change, something that only appears in the small print of the social contract of living in the “First World”.

The power of the dark side

door Rutger Loof

De keizerlijke stoottroepen zijn succesvol binnengedrongen in het kleine ruimteschip. Verscheidene rebellensoldaten liggen dood of gewond op de vloer. Stoom walmt op uit de doorgebrande deuropening. Dan stapt hij vanuit het duister op de voorgrond. De lange gestalte heeft zijn gezicht verstopt achter een futuristisch dodenmasker. Hij draagt een zwart, dik leren ruimtepak met besturingspaneel met daaroverheen een lange, zwarte cape. Zijn ademhaling is mechanisch, zijn uitstraling kwaadaardig en zijn identiteit een mysterie. Dit is het allereerste beeld dat het Amerikaanse publiek zou zien van Hollywoods grootste slechterik aller tijden. Ik heb het natuurlijk over Darth Vader.

Inmiddels zijn zowel *Star Wars* als Darth Vader wereldwijde iconen van westerse cinema. Van één onafhankelijk gefinancierde, totaal uitzichtloze sciencefictionfilm naar een gehele saga, met meer dan tien films op naam. Naast films zijn er ook talloze strips, spin-off series, games en vergeet natuurlijk niet de merchandise. Maar het verhaal van *Star Wars'* grootste schurk is een bitterzoete tragedie. Om deze tragedie te begrijpen, moet je eerst achtergrondkennis hebben van de eerste zes films, waarin we het gehele leven van Darth Vader zien. Ik zal daarom even een korte, ietwat genuanceerde samenvatting geven van het overkoepelende verhaal.

Lang geleden, in een sterrenstelsel hier ver vandaan, was er de oude Republiek, die al meer dan duizend jaar voor vrede had gezorgd. De bewaarders van deze vrede zijn de Jedi. Deze ruimte-samoeraimonniken hebben een connectie met een allesomvattende entiteit, de Force. De eeuwenoude vijanden van de Jedi zijn de Sith, diegenen die de Force gebruiken voor hun eigen kwade doeleinden. Eén Sithmeester, Palpatine, weet de senaat van de oude Republiek te infiltreren en zichzelf aan kop te zetten als kanselier. Je zou tussen Palpatine en Adolf Hitler een vergelijking kunnen zien. Palpatine manipuleert verschillende groepen binnen de Republiek zodat er een burgeroorlog uitbreekt, waardoor hij als kanselier meer macht krijgt. Uiteindelijk pleegt hij

een staatsgreep en vormt de Republiek en senaat om tot een Keizerrijk, met zichzelf als dictator. Palpatine weet in de staatsgreep veel Jedi door het leger te laten vermoorden. Hij bestempelt ze als verraders en laat ze massaal vervolgen. Palpatine's wrede regime valt echter als er een opstand tegen het Keizerrijk uitbreekt en hij zelf sterft. De rebellen, waarvan Luke Skywalker, Anakin's zoon en de laatste Jedi-ridder, een leider is, herstellen de Republiek vervolgens weer. Dit is het verhaal van de eerste zes films in een notendop.

In de opkomst en ondergang van het Keizerrijk speelt Darth Vader een belangrijke rol. Nu je weet wat het globale verhaal is, kunnen we iets dieper ingaan op het tragische leven van Darth Vader, of beter gezegd, Anakin Skywalker. Anakin werd geboren als slaaf en groeide op bij zijn moeder. Zijn vader heeft hij nooit gekend. Hij wordt groot in een wrede samenleving op de woestijnplaneet Tatooine. Anakin wordt echter ontdekt door de Jedi-orde, die tussen Anakin en de Force een diepe connectie voelen. De orde vermoedt dat Anakin degene is die een oude profetie zou vervullen, die stelt dat er een Jedi zou komen die balans brengt tussen de donkere en lichte kant van de Force. Hij wordt daarom gered uit zijn slavenbestaan, maar moet zijn moeder vaarwelzeggen. Anakin wordt opgeleid door de Jedi-meester Obi Wan Kenobi en de twee bouwen een broederlijke band op, ondanks dat Anakin een moeilijke leerling is. Palpatine, als jonge kanselier, ziet in Anakin ook potentie, alleen dan niet als Jedi, maar als Sith.

Als Anakins opleiding bijna compleet is en zijn vaardigheden verder zijn gevorderd, besluit hij zijn moeder weer op te zoeken. Als hij op Tatooine aankomt, blijkt zij echter door barbaarse nomade-aliens te zijn gekidnapt. Hij speurt de hele woestijn af op zoek naar haar, maar als hij het nomadenkamp eenmaal vindt, is het al te laat. Anakins moeder sterft ter plekke in zijn armen. Als wraak slacht Anakin in zijn eentje het hele kamp af. Dit is Anakins eerste stap naar de Dark Side.

Aan het begin van de door Palpatine georkestreerde burgeroorlog, besluit Anakin te trouwen met zijn jeugdvriendin Padmé, een vrouwelijke senator in de

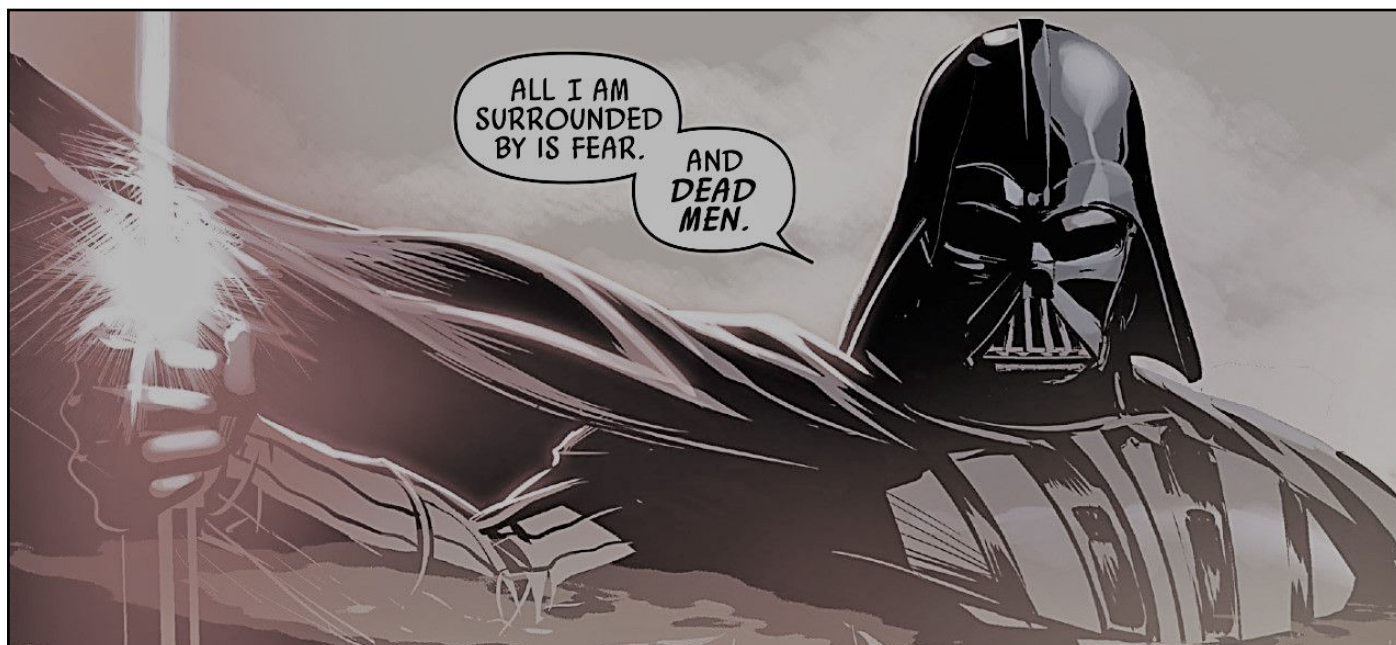
Republiek. Dit huwelijk moet hij echter verborgen houden voor Obi Wan en de andere Jedi, want een Jedi behoort celibatair te leven. De Jedi worden, als beschermers van de vrede, in het leger van de Republiek aangesteld als generaals. Anakin verwerft veel roem voor zichzelf tijdens de oorlog. Als deze oorlog op zijn einde loopt, krijgt Anakin echter visioenen van de dood van Padmé, die inmiddels zwanger is van zijn kinderen. Anakin is niet van plan om zijn enige overgebleven familie ook te verliezen, en zoekt naar een mogelijkheid om Padmé te redden.

Palpatine speelt hierop in. Als Sith-meester heeft hij kennis van verboden krachten. Hij laat zijn identiteit als Sith doorschemeren aan Anakin, die nu voor een keuze staat. Of hij geeft Palpatine aan als Sith lord, maar verliest zijn vrouw en kinderen, of hij helpt Palpatine zodat zijn familie blijft leven. Anakin kiest voor het laatste. Hij wordt de nieuwe leerling van Palpatine, die hem de Sith-titel Darth Vader geeft. Palpatine beëindigt de oorlog, laat bijna alle Jedi uitroeien en verandert de Republiek in een Keizerrijk. Obi-Wan weet de troepen van de keizer echter te ontvluchten en waarschuwt Padmé voor Anakins val naar de Dark Side.

Wanhopig vlucht Padmé naar Anakin toe op de vulkaanplaneet Mustafar. Radeloos probeert zij om Anakin weer over te halen naar de Light Side, maar dit wakkert alleen maar woede aan in Anakin. Bezeten door de Dark Side probeert Anakin zijn hoogzwangere vrouw te wurgen. Voordat hij hierin slaagt, stapt Obi-Wan tussenbeide en confronteert zijn voormalige leerling. Op de rotsen, tussen de gloeiende lava, klappen de lightsabers van de voormalige vrienden op elkaar in een lang, uitputtend duel. Door Anakins hoogmoed maakt hij echter een fout, en zo weet Obi-Wan hem zijn benen en overgebleven arm af te hakken. Anakin valt te dicht bij de vloeibare aarde en vat vlam. Obi-Wan laat hem voor dood achter en brengt Padmé naar een veilige, geheime locatie.

Daar bevalt ze van een tweeling, maar door de ogenschijnlijke dood van haar echtgenoot sterft ze aan een gebroken hart. Zo komt, door Anakins eigen toedoen, zijn visioen alsnog uit.

Anakin wordt dus getrokken naar de Dark Side, niet vanwege puur zelfzuchtige redenen, maar door hele menselijke redenen. Hij probeerde zijn dierbare vrouw te redden van het noodlot, maar door zijn daden bezegelde hij dit alleen maar. Nu heeft hij alles verloren. Zijn beste vriend en leermeester, zijn vrouw en (naar hij dacht) zijn kinderen en zijn ledematen. Hij heeft extreme brandwonden en kan niet bewegen zonder in een claustrofobisch pak te moeten. Hij is alle goede dingen in zijn leven kwijt en geeft zichzelf hiervan volledig de schuld. Hierdoor verafschuwt hij zijn vroegere bestaan als Anakin Skywalker en omarmt zijn nieuwe identiteit: Darth Vader, *Lord of the Sith*. Kil en meedogenloos jaagt hij de laatste Jedi en vijanden van het keizerrijk op als commandant van de keizerlijke elitetroepen. Na twee decennia van onderdrukking onder het regime van keizer Palpatine zijn het echter de kinderen van Darth Vader, Luke Skywalker en Leia Organa, die de opstand tegen het keizerrijk leiden. Een jonge Luke wordt, ver verborgen voor het keizerrijk, door een oude Obi-Wan opgeleid tot Jedi. Luke weet uiteindelijk in een confrontatie tussen Darth Vader, de keizer en hemzelf, de laatste restjes menselijkheid in zijn vader op te roepen. Samen verslaan zij de keizer, maar Darth Vader raakt hierbij dodelijk gewond. Anakin sterft terplekke in de armen van zijn eigen zoon. Zowel Anakin's jeugd als volwassen leven hebben voortdurend bestaan uit tegenslagen en moeilijkheden. Hij zou de geschiedenis ingaan als een oorlogsheld die ver zou vallen tot de meest beruchte schurk in het gehele sterrenstelsel. Maar uiteindelijk vervulde Anakin de profetie, die zei dat hij als uitverkorene voorbestemd was om balans te brengen in de Force.

Ontsnappen aan een tragisch noodlot

door Martijn Kool

Weet u wat de grootste tragedie in het menselijk leven is? Het noodlot waar wij allen in vervallen, het einde dat ons allen toegedicht is? Het onontkoombare antwoord is niet de dood, maar de eenzijdigheid van onze menselijke kunst te kunnen herinneren. Alles wat u, als trouwe lezer van de *Argus*, in uw leven doet, zal uiteindelijk worden samengevat in één simpele anekdote. Een illustratie die onmogelijk de complexiteit en gevoeligheid van al je daden en overwegingen kan weergeven. Voor het gros van de mensen bent u 'die persoon die de boel onderkotste op het introductiekamp' of 'die bestuurder van de studievereniging', als een onontkoombare voetnoot in de memoires van allen om u heen die u 'vrienden' noemt. Het is een tragisch noodlot dat het merendeel van ons te wachten staat, went u daar maar alvast aan.

Voor enkelingen, daarentegen, is er toch licht aan het eind van de tunnel. Deze pioniers overstijgen de noodlottigheid van de vergetelheid en weten een plek in de geschiedenis te veroveren. Al moet ik in eerlijkheid bekennen dat het veroveren van een plek in de canon vaak gepaard gaat met buitensporig geweld (een burgeroorlog of volkerenmoord doet het meestal goed), biedt het toch perspectief voor eenieder die wil dat de generaties na hem of haar het nog over hem of haar hebben. Zoals men zo vaak stelt, bestaat 'slechte media-aandacht' toch niet. Of u nou de boeken in gaat als held of schurk, het leven is toch immers allemaal relatief en dan bent u toch beter terecht gekomen dan die duizenden wiens leven wij in een vlag van tragiek vergeten zijn.

Nu heb ik, na lang wikken en wegen, toch een manier gevonden om de vergetelheid zonder groots bloedvergieten te overwinnen. Aangezien ik met regelmaat moeite heb een potje aardbeienjam open te draaien, vrees ik immers dat het klieven van hoofden voor een spot in de historische eregalerij niet tot de mogelijkheden zal behoren. Het alternatief: het schrijven van een moderne tragedie.

Zoals wij allemaal weten, hebben literaire wetenschappers er een handje van ieder insignificant onderdeel van een roman of theaterstuk te analyseren totdat de kern van het menselijk bestaan in zijn compleetheid is uitgewrongen. Alsof iedere toegedichte actie, iedere zinssnede zich beroept op een diepere laag die de psyche van zowel het hoofdpersonage als de auteur blootlegt. Iedere blik, elk stuk eten, ieder kledingstuk, het zijn allemaal verkropte metaforen. De gedachte dat ik alle middelbare scholieren van de tweëntwintigste eeuw een hetzelfde lot kan laten doen ondergaan als dat ons is geschied in de vele lessen Nederland en Engels, vult mijn kleine hart met vreugde. Een moderne tragedie, gevuld met een bombastisch en op zijn minst onsamenhangend geheel van symbolisme en vaagheden is mijn ticket uit de vergetelheid. Dat dit mogelijk de levensvreugd van de komende generaties scholieren zwaar onderdrukt, neem ik dan maar op de koop toe.

Maar waar moet een moderne tragedie dan over gaan? Is men op zoek naar fictie of geeft men de voorkeur aan non-fictie? Hebben wij überhaupt nog wel mensen van een dusdanig kaliber dat zij het onderwerp van een tragedie van formaat kunnen worden? Het antwoord is een volmondig en eenduidend 'ja'. En daarom, mijn geëerde lezers van de *Argus*, presenteer ik met gepaste trots een tragedie over een hedendaagse toonaangevende staatsvrouw en danseres van formaat. Onze protagonist, Theresa May. Een voorproefje.

Akte I: Friday Nights and the lights are low

'Het is een schaduw waar zij niet overheen zou kunnen stappen', spot een van de mannen aan de tafel terwijl hij de kaarten in zijn hand sorteert. Het gezelschap van heren aan tafel knikt instemmend, nippend aan hun wijn en wachtend tot de heer aan het hoofd van de tafel zijn zet zal maken. Een klein gezelschap vult de met kaarsen verlichte ruimte, uitkijkende op de Rue Belliard, waar het standbeeld van Karel de Grote de hoek van de straat versiert. 'Ach,' hoest de heer aan het hoofd van de tafel, 'verscheidenheid is niet altijd te verenigen, soms kan je iemand maar beter laten

gaan'. De heren brommen afkeurend, maar spreken zich niet uit. 'Leg je kaarten nou maar,' hikt één van de stemmen uit de zaal, hoopvol knikkend naar het hoofd van de tafel. Daar, in de duisternis aan het uiteinde van de tafel, zit een magere gestalte, wiens bril het licht van de kaarsen reflecteert en zo zijn ingevallen gezicht verhuult. Met een grijns op zijn gezicht werpt hij zijn kaarten nonchalant op de tafel. 'Drie koninginnen,' lacht hij, 'wat een toeval.' Met moeite staat de beschonken heer op, valt bijna om uit stilstaande positie en wandelt lomp dansend rustig naar de uitgang terwijl hij met opgeheven vinger mompelt 'de geschiedenis zal haar geen goed doen heren, neem dat nou maar van mij aan'. De ruimte vult zich met het gebulder van gelach, de heren slaan met hun handen op de tafel. Het bleef nog lang onrustig.

Akte IV: I work all night, I work all day

Een harde knal verlicht de slaapkamer, gevolgd door een luid gebrul van gelach en gegil. Badend in het zweet schiet May overeind in haar bed. Met dichtgeknepen ogen zoekt zij tevergeefs haastig naar de lichtschakelaar van de nachtlamp. In het donker stoot zij het glas en de daarnaast staande fotolijst van haar nachtkast. De schreeuw houdt aan, stekend door haar borst, terwijl May haar handen terugtrekt om haar oren te bedekken. Stemmen schieten door haar hoofd, haar hart gaat tekeer in haar keel. 'Ik wil je niet teleurstellen,' snikt zij, ineengekropen, vastklampend aan de dekens. De geluiden worden harder, de muren lijken op haar af te komen. In de hoek van de kamer, bij het raam, verschijnt een grimmige gestalte, sterk van postuur en statig van karakter. De imposante schim staart Theresa roerloos aan en fluistert nijdig 'wat ben je toch zwak!'. Versteend van de adrenaline staart Theresa naar de hoek van de kamer, zoekend naar woorden. Ze knippert hevig met haar ogen en, voordat zij iets kan uitkramen, wordt het stil. Ze is alleen, de ruimte donker. Theresa stapt wankelend uit haar bed en schrikt als zij met haar voet in de glasscherven van het omgevallen fotolijstje staat. Ze pakt de foto op en kijkt apathisch naar het portretje van de statige dame. Haar opgestoken haar, parelketting en onbevreesde blik doorboren haar ziel terwijl May angstig mompelt: 'waar de wanhoop is, mogen we hoop brengen'.

Akte VII: We've done it all before and now we're back to get some more

Vanuit de ingang van de zaal komen de drie leden de zaal in schrijden. In hun handen, haastig op papier geschreven, de uitkomst van de allesbepalende stemming. Oogcontact met Theresa maken ze niet terwijl een akelige stilte de zaal veroverd. Met een grijns op zijn gezicht, roept het eerste parlamentslid: 'met 432 stemmen tegen en ...'. Voordat hij zijn zin kan voltooien, doen schreeuwen van enthousiasme en verontwaardiging de zaal ontwaken. De flitsen van camera's vullen de zaal met licht terwijl parlementariërs lachend en

beroerend naar May wijzen. Te midden van de kakafonie, als een ziel die al het dierbare heeft verloren, probeert Theresa uit alle macht de tranen te bedwingen. Al haar moed bij elkaar rapend, staat ze op. Het wordt stil. De lichten vallen uit, terwijl daar op het podium, alleen in de spot, onze Theresa staat. Ze staart verslagen naar de vloer, zoekend naar de woorden die haar verlossing zouden brengen. Ze probeert haar trillende handen in bedwang te houden, stamelend in stilte, snakkend naar lucht. 'Zo kan het niet eindigen,' snikt ze. Achter haar, uit de duisternis voortkomend, dezelfde schim die haar al maanden achtervolgt. 'Een schaduw waar je nooit overheen zou kunnen stappen', mompelt de verschijning. Theresa grijpt zich stevig vast aan het spreekgestoelte in haar angst flauw te vallen. De stem vervolgt snijdend, 'een schandalige opvolger, een schande voor haar tijd, de vrouw die het eindigde'. Theresa kijkt gepanikeerd de ruimte in, zoekend naar oogcontact met hen om haar heen. Met een smekende blik fluistert zij angstig: 'Herinner mij', maar ze ontvangt geen gehoor. Het blijft stil, het licht dooft, het doek valt.

Bent u daar nog, mijn trouwe lezer van de Argus? Het is namelijk tentamentijd! Om alvast een voorproefje te geven van wat de generaties van de toekomst te wachten staat, bied ik u alvast een oefening aan. Bent u er klaar voor? Want zou u mij bijvoorbeeld kunnen welke stijlfiguren u kunt herkennen? Wie de mysterieuze hoedanigheid in de rook is? Wie de heren aan tafel zijn? Welke (abstracte en klassieke) motieven u kunt herkennen? Hoe het thema en het motto zich tot elkaar verhouden? Wat u kunt zeggen over de stijl in relatie tot de keuze van perspectief? Of welke open plekken u kunt herkennen? Geen makkelijk opdracht, dat verzeker ik u! Alles om de vergetelheid te ontkomen, alles om de tragedie van het menselijk bestaan te overstijgen. Iets om over na te denken, al zeg ik het zelf.

Maximaal verliezen: De tragische tendens van het brakke jagon

door Huub Mol

Verscheidene keren per jaar is het zover. We mogen weer. Op studiereis. Op weg naar een cultureel rijke, bruisende en het liefst zonovergoten stad. Hoewel snijdende kou of regen de pret ook niet bederft. Het wordt een reis waarin relevante uitstapjes en drukke dagindelingen ons staan te wachten. Een reis waarvoor de geliefde Excursiecommissie maandenlang keihard werkt, keer op keer. Tijdens en vooral na de reizen is het echter de collectieve ervaring die blijft hangen. Zware dagen, een grillige stoelgang, benauwde musea en lange nachten vormen de reis tot wat deze echt betekent. Er mag best eens een boekje opengedaan worden over een bizar samenzijn met vijftig studenten. Niet in specifieke momenten, maar in uitspraken. Want taal vormt toch immers de werkelijkheid? Een kroniek van spijkerharde nederlagen, waanzinnige avonden en ‘volgens-mij-ben-ik-nog-lam’-momenten.

Voorpret

Er zijn twee mogelijke manieren om naar het terrein van de waanzinnigheid af te reizen. Naar de bestemmingen in de buurt, meestal binnen een handvol uren te bereiken, vormt de bus het vervoersmiddel. Kenmerkend zijn de muziekboxen, vaak in de achterste regionen van het voertuig. Wie mee kan zingen zingt mee, de anderen schenken alvast een drankje in. Net iets teveel schenk je in je goedkope plastic bekertje, van een net iets te zoete mixdrank. Terwijl de geur van zweetvoeten de bus koloniseert en het aantal schommelende magen toeneemt is het tijd voor de eerste stop. Bij voorkeur geen McDonalds of de Burger King, maar vaak ontkom je er niet aan. Een vette hap naar binnen, ook al stilt het de honger niet, en nog even doorrijden. Eenmaal in het hostel heb je het gevoel al een heel weekend achter de rug te hebben.

‘Ik voel hem eigenlijk al behoorlijk’

De andere optie, uiteraard voor de bestemmingen op grotere afstand, is het vliegtuig. Deze uitdaging begint op station Utrecht Centraal. Het oneindige gesjouw met koffers is de eerste domper. Sommige mensen komen al schijnbaar levensmoe aan in de vertrekhal. Het zijn de gekken die het een goed idee vonden om de dag voor de reis naar de fles te grijpen. Wat heb je te verliezen? Het was toch de onderwijsvrije periode de afgelopen dagen. Dan maar met je brakke harses naar het vliegveld, want je kon de avond ervoor simpelweg niet overslaan. Eenmaal in het toestel waag je je wellicht aan een soepje van Unox of een veel te taaie cake van De Lekkerste. Je doet je oortjes in en dommelt weg, want dat maakt de stilte voor de storm het fijnst. De gekken van de avond ervoor worden hopelijk beboet met een flinke portie turbulentie.

‘De knuppel is in het hoenderhok gegoooid’

De weg naar waanzinnigheid

Wanneer de kamerindelingen bekend zijn, het avondeten verteerd is en zelfs de eerste dutjes voltooid zijn, is het tijd voor de eerste van meerdere avondmissies, afhankelijk van de duur van de reis. Verschillende groepen verzamelen zich, teruggetrokken op de hostelkamers of in een enkel geval beneden in de lobby indien toegestaan. Het is de hoogste tijd het glas te vullen en dit op een voor de avond karakteristieke wijze leeg te drinken. Soms zeeën van tijd en middels een gezellig spel met veel medereizigers. Soms bijna ongezellig, veel te snel en gepaard met het regelrecht achterover klokken van een goedkope drank die vlak voor sluitingstijd van de lokale supermarkt is ingeslagen. Als het goed is, is het gewenste effect hetzelfde.

‘Ik zit in de schietstoel’

De reisleiders hebben een paar te gekke kroegen uitgekozen om te bezoeken. Hopelijk heb je nog wat van je ingekochte drank over, want vaak zijn de tochten naar het uitgaansterrein lang. Onderweg maak je in een beschonken toestand een sprintje, sprongetje of klim je misschien op een muurtje. Waarom ook niet? Je bent bevrijd, hebt er echt ongelooflijk veel zin in. Het is vaak ook de setting voor veel ontmoetingen. Mensen van wie je niet wist dat ze bestonden blijken nieuwe vrienden. ‘Stuntend’ wordt het strijdtoneel bereikt. Het feest kan beginnen. Ondertussen wijs je al naar de mensen die ‘te vroeg pieken’.

‘Die staat geparkeerd’

De boksring

Hopelijk worden we verrast in de tenten waar we ons tot in de late uren moeten vermaken. Soms is er geluk en kun je schommelen en andere streken uithalen. Soms blijkt de sfeer grimmig en moet je oppassen voor de lokale bevolking. Aan de zijde van die lokale bevolking ontstaat uit de groep van vijftig een totale chaos, grofweg onder te verdelen in twee categorieën: de mensen die een hele leuke avond hebben maar zich hier eigenlijk niet bewust van zijn en de mensen die een hele leuke avond hebben en zich er dondersgoed bewust van zijn. Het resultaat is een waslijst aan filmpjes en foto’s die vanaf nu als chantagemateriaal ingezet kan worden. ‘Zo man, jij lag er af gisteren...’ In de met alcohol getinte toestand ontstaan nog steeds de gekste uitspraken.

‘Ik gooi twintig euro stuk op je persoonlijkheid’

Terwijl je van gekkigheid allemaal niet meer weet wat je

drinkt of uitgeeft – soms omdat je daar geen zin in hebt en soms omdat je even vergeten bent wat de precieze waarde is van de vreemde munteenheid die je in je hand hebt – duurt de avond voort. Na nog een ‘sloopkogel’ of een ‘triathlon’ begint langzaam de interesse in je medestudenten toe te nemen. De onderlinge aantrekkingskracht die door de uitgaanstent heen giert wil je graag met je vrienden delen. ‘Het is elf tegen elf, de wedstrijd duurt negentig minuten en de bal is rond.’ Uiteindelijk moet je je conclusies trekken wanneer het tijd is om naar huis te gaan. ‘Er is op slinkse wijze in de laatste minuut toegeslagen’ of ‘de muur was niet te doorbreken vanavond’ behoren tot de mogelijkheden. Ondertussen zoek je je bed op, om na pak ‘m beet vier uur slaap als verloren wakker te worden.

‘Er is vanavond prachtig combinatievoetbal gespeeld’

Overeind komen

Keihard gebonk. Geschreeuw. Herrie als nooit tevoren. Het is nodig ook, want anders word je niet wakker. Maar jeetje, wat wil je ze graag een tik verkopen. De reisleiding neemt de verantwoordelijkheid om iedereen ruimschoots voor het begin van het dagprogramma wakker te maken. Je staart naar het plafond of het bed boven je. Alles draait. Er sluipt een gevoel naar binnen dat het een van de langste dagen uit je bestaan kan worden, zo slecht voel je je.

‘Schiet mij maar lek’

Terwijl je eigenlijk niet weet wat je met jezelf en je toestand aan moet beweeg je jezelf naar de douche. Het heeft geen zin. De lucht van de avond ervoor zal als een geurige aura om je heen blijven hangen. Het is een kleine compensatie dat je kamergenoten zich net zo erbarmelijk voelen. Samen bespreek je de gekkigheid van de avond ervoor en de dag van vandaag, die zich als een eindeloze, donkere tunnel aandient. ‘Man wat hebben we er weinig zin in,’ lijkt iedereen te denken. Moedeloos neem je een slok water en neem je een hap van het eigen gekochte, net te oude ontbijt. Het zal overleven worden.

‘Vandaag zal een reeks aan nederlagen worden’

Het museum

Eenmaal met de hele reisgroep beneden verzameld is het tijd om aan het dagprogramma te beginnen. Op weg naar de eerste stop analyseer je met de rest hoe gisteravond was. ‘Bizar’, ‘ik lag er af, maar jij ook hoor’, ‘maar wel vermaakt, wat een fantastische avond!’ Het dagprogramma is cultureel van waarde en oprecht interessant, maar vandaag is alles even anders. De nacht ervoor is te kortgeleden om normaal voor de dag te komen. Wat volgt is een bizar rollenspel waarin iedereen een eigen plekje heeft.

‘Wat een kutdag’

De reisleiding regelt de entree en de rest sjokt daar als een gehoorzame, brakke horde achteraan. Omdat het regelen van de tickets eigenlijk altijd net te lang duurt, begin je je verlies te accepteren. Je zoekt een rustig plekje op en gaat vol berusting zitten. Je hoofd bonkt, je zet je handen in je smerige, vette haar en je voelt je oprecht vies. Je organen draaien rondjes op recordtempo en de benauwdheid is bijna niet meer te verdragen. Vragen over hoe je je voelt beantwoord je liever niet. Sommige mensen voelen zich beter dan anderen, maar niemand is okselfris. Wat volgt is een eindeloze reeks gangen met vaak plaatselijke kunst.

‘In wat voor een museum zijn we nu?’

Terwijl de gids van het museum van alles vertelt over het volgende Roemeense of Sloveense stilleven in de gang en dit allemaal het ene oor in komt en het andere weer uitgaat, versplintert de groep. De mensen die zich ‘in staat van ontbinding’ voelen zoeken naar het groene uitgangsbordje. De meeste mensen hebben een schuldgevoel en blijven naar de gids luisteren die aan het einde toch de groep nog even de onvermijdelijke vraag stelt: *tired?* Anderen werken zich solo op een stille manier door het museum heen en wensen niet gestoord te worden. Sommigen plukken juist de vruchten en worden extreem melig. Het gevolg zijn uitgebreide analyses van de meest simpele kunstwerken en het constant drukken op knopjes die tot leuke geluidseffecten leiden. God, wat zijn we volwassen. Uiteindelijk is iedereen maar wat blij dat we naar buiten kunnen om frisse lucht in te ademen. Weet iemand diezelfde avond nog iets van het museum op te noemen? Afzien was het in ieder geval wel.

‘Zo kan je niet zijn’

En door

Niets ervan. Als het dagprogramma erop zit moet je door. De weg naar de avond draait om bijkomen. Povernaps die bestaan uit languit op je bed liggen en proberen te slapen, herstelbiertjes en een vette hap kunnen niet ontbreken. En dit alles gaat niet zonder moeite. Je bent vandaag als een sinusgrafiek, met pieken en dalen. Als de avond eenmaal nadert is het tijd om langzaam een restaurantje uit te zoeken of om in het hostel zelf iets in elkaar te zetten. Langzaam evolueert iedereen vanuit een schier ongeneesbare zombie weer in zichzelf. Op naar een gloednieuwe avond. Hopelijk heb je morgen meer geluk.

Eervolle vermeldingen:

‘Een kleintje slaap leggen’

‘In het luchtleidige tasten’

‘Goede uitvoering, slecht idee’

‘Even naar het toilet voor de warmte’

‘Ik heb gewoon niets met geschiedenis’

‘Beter loos alarm dan geen alarm’

Luke's luisterpaal

door Luke de Bruijn

Hoi, Luke hier. In deze rubriek probeer ik jullie telkens enkele albums aan te raden die onlangs zijn uitgekomen en waar ik enthousiast van werd. Soms bekend, soms een beetje snob, maar vooral erg lekker.

Foals - Everything Not Saved Will Be Lost Pt.1

Voor de Britse Indierockband Foals ligt de lat in 2019 hoog. De band rondom frontman Yannis Phillippakis brengt dit jaar niet één, maar twee volledige albums uit. Voor fans (zoals ik) een cadeautje, maar kiest de band hiermee niet voor kwantiteit in plaats van kwaliteit? Het antwoord op deze vraag kunnen we pas definitief vaststellen als *Everything Not Saved Will Be Lost Pt.2* uitkomt dit najaar, maar het eerste deel belooft veel goeds.

Everything Not Saved Will Be Lost Pt.1 is een veelzijdige plaat met een uitgedachte balans tussen energieke en rustige nummers. Waar de luisteraar met intro *Moonlight* en het duistere *Exits* een rustige warming-up beleeft, vliegt bij *White Onions* de spreekwoordelijke knuppel in het hoenderhok. Wat volgt is een middenstuk dat bol staat van gejaagdheid en energie, maar ook van ingewikkelde ritmiek. Alles wat Foals hier ten gehore brengt is ontzettend groovy en zelfs als het dromerige *Sunday* het einde in lijkt te leiden komt de plaat toch nog één keer los. Foals laat op *Everything Not Saved Will Be Lost Pt.1* zien een volwassen band te zijn geworden die precies weet hoe ze een technisch begaafde en toch zeer *catchy* plaat neer moet zetten. Luisteren dus!

Voor liefhebbers van: Arctic Monkeys, Editors, Tame Impala.

Sigrid - Sucker Punch

Er is iets aan de hand in Scandinavië. En nee, die zin is niet het begin van weer zo'n Scandinavische thriller. Ik doel hier op een stortvloed aan goeie popzangeressen die de Noord-Europese regio de laatste jaren voortbrengt. Zara Larsson (Zweden), Tove Lo (ook Zweden) en Mø (Denemarken). Zomaar even een greep uit het arsenaal aan popsterren van onze noorderburen die de afgelopen jaren grote hits hebben gescoord. Met de Noorse Sigrid heeft de Scandinavische popfamilie er een nieuwe telg bij.

De muziek van de 22-jarige Sigrid scoorde al een voorzichtige internationale hit met *Don't Kill My Vibe* en werd vorig jaar al tot belofte van het jaar (*Sound of 2018*) gekroond door de BBC. Haar nieuwe album *Sucker Punch* heeft dus de nodige verwachtingen om waar te maken.

Op *Sucker Punch* blinkt Sigrid uit in het maken van ongecompliceerde popmuziek, zonder daarbij te vervallen in clichés. Het overgrote deel van het album bestaat uit energieke nummers. Dit is zo'n album waarvan je weet dat er nummers op staan die we dit jaar vaker terug gaan horen. Sterker nog: als *Don't Feel Like Crying* geen nummer 1-hit wordt weet ik het ook niet meer.

Voor liefhebbers van: Carly Rae Jepsen, Mø, Lana Del Rey.

Joey Purp - QUARTERTHING

Een aantal jaar geleden zag ik deze man op de line-up van *Best Kept Secret (BKS)* staan en ben ik het maar eens gaan luisteren. Een rapper op *BKS* is meestal goed nieuws, vandaar. De muziek van Purp is fris, maar bij vlagen ook donker en vinnig.

Op debuutalbum *iiiDrops* valt zijn sound al op door ondersteuning van blazers waardoor het geheel soms doet denken aan de oude Kanye West en die lijn zet hij door op *QUARTERTHING*. Het frisse geluid wordt doorgezet, maar met enkele donkere tracks krijgt het geheel meer diepte dan op zijn eerste album. Waarom ik dit vooral wil aanraden is omdat dit ee van die rappers is waar je eigenlijk nooit iemand over hoort, terwijl hij ontzettende potentie heeft. Live op *BKS* was hij oersterk en toen riep ik al dat deze man het zou gaan maken. Het bleef echter uit, maar ik zie toch weer genoeg reden om hem te prediken. Luister naar deze man, je zult het niet berouwen.

Voor liefhebbers van: Tyler The Creator, Kendrick Lamar, Kanye West.

Harde Brexit, kleine toren

door Kasper Veltman

Het eerste bezoek van de Engelse premier Theresa May aan Nederland is ondertussen een feit. Als gevolg van de Brexit moesten zij en haar delegatie echter wel een visum aanvragen, wat voor sommige leden van de delegatie tot vervelende situaties leidde. Zo werd bijvoorbeeld de aanvraag van Boris Johnson, die mee wilde reizen om het voordeel van de Brexit ook nog eens in het buitenland uit te leggen, afgewezen. 'We hebben ervaring met politici met raar blond haar, één vonden we meer dan genoeg,' sprak een hoge functionaris van de douane. Johnson reageerde geschokt: 'Preposterous. One would think that travelling to a friendly country should be easy. This is ridiculous. If only there was some kind of travel union to make this all easier.' Het weerhield de delegatie er gelukkig niet van om af te reizen. 'We like Boris, but he's a bit special. I don't think we'll miss him.'

Aangekomen in Amsterdam schrok May van hoe schoon het was. 'This is not quite as I remember it.. Something seems.. off..' mompelde ze. Burgemeester Femke Halsema was de eerste om haar aan te schieten: 'Ah Mrs. May! As you can see the city looks beautiful! The city of Amsterdam wants to thank you for Brexit! No longer will the streets be littered with drunk and fat British people! No longer will there be a stag party on every corner! Thank you so much!' Het bezoek aan Amsterdam zou vervolgd worden met een middag in Den Haag. Zij zou daar ontvangen worden door minister-president Mark Rutte, die zijn enthousiasme bijna niet voor zich kon houden. Het staatsbezoek zou de banden tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk namelijk weer aan moeten halen. De Brexit heeft vanzelfsprekend een enorme druk gelegd op de banden met de continentale landen. Mark Rutte heette haar hartelijk welkom. 'It's great to haf you hier Theresa. I will show you the little tower. Kum Theresa, kum.' Hij voegde daaraan toe: 'Joe know Theresa, it is not all dat bat! There are worse tings than Brexit! You could've had the hair of Geert Wilders!' De opmerking van Mark Rutte werd gevolgd met een lachsalvo van voornamelijk hemzelf. 'As joe know the Joenited Kingdom and the Netherlands go wey bek. To help joe out we hef a greet idea. Ther is a speshul seejing in the Netherlands that goes leuk dis: He who does not honer the small, is not worth the bik. I will tell joe wen we get there what I hed in maind.'

Eenmaal aangekomen in het Torentje voelde de delegatie zich ietwat ongemakkelijk. In de hoek van het kantoortje van het staatshoofd stonden een paar dozen tulpen en wat fietsen weggemoffeld. 'Loek, I know dis will not make everyting right, but we have to start sumwer. We want to give you these tulips as a gift. As you may know early Dutch businessmen used toe go krezy for these tings.' Enigszins verward keek de Britse delegatie elkaar aan. 'So what about the bikes?' Rutte sprong op uit zijn stoel van enthousiasme. 'I em so gled joe asked. We are going on a trip to Madurodam. It's sjust around the korner.' Minister van Buitenlandse Zaken Jeremy Hunt keek ietwat verward naar May. 'Not this again.. Look Mr. Rutte, we rea..' Rutte reageerde snel: 'I Insist! I know it's polite in jor kultjur to not accept. But I insist. Madurodam is great. There we can see the little little tower and the little Binnenhof. Joe know, where we are right now. Oh and it even has the little airport with I think a passport check for British tourists hahaha, no I'm just kidding. Joe know I'm somewhat of a jokemaker.'

Toen er een korte pauze ingelast werd schaarde de Britse delegatie zich kortstondig bij elkaar. 'You know.. maybe this Brexit wasn't all that bad. I mean, what are we supposed to do with tulips anyway?' verzuchtte Hunt. 'What is a little little tower.. what does that even mean? What was the madman going on about? It wasn't always that bad here, now was it? Even Tony Blair looked less miserable on TV when he was here talking with that blabbering idiot that kept going about some kind of V.O.C. mentality. And what do we get? A box of tulips? Don't even get me started on the bike trip he wants us to make.' Theresa May keek even kort naar Hunt. 'You know Mr. Hunt. If it's this or Trump and Xi Jing Ping, I know what I'll be choosing every time. They may be borderline dictators, but at least they're not.. well.. THIS!'

Tragedy in Zimbabwe

by Stuart Duncan

I have never experienced prosperity in my life. The world around me deteriorates daily.

I have no food, no money and no security. I try to make my voice heard but it gets lost in the wilderness. I do not know how much longer I can endure the suffering and hardship of my people.

These words fail to capture the emotions and thoughts that millions of people throughout the world experience on a daily basis. These words haunt me with a chilling reality that I cannot escape. You see I am one of the lucky ones but that does not mean I am immune to the suffering that confronts me. I come from one of the poorest countries in the world, plagued by mismanagement, corruption and greed. In my twenty years of life, I have only known two leaders... two dictators. Both of them have terrorised the people, both of them have got away with it. The sad reality is that for me and the rest of Zimbabweans life does not seem to be getting any easier. Life itself has become a burden.

The relatively brief history of Zimbabwe has been marred by episodes of great tragedy and suffering. From her conception in 1980 the nation had a seemingly prosperous future. Its Victoria Falls promised tourism, the Zambezi River boasted wildlife and its lush soil was the envy of a continent. On the eve of independence Robert Mugabe had this to say:

"I urge you, whether you are black or white, to join me in a new pledge to forget our grim past, forgive others and forget, join hands in a new amity, and together, as Zimbabweans, trample upon racialism, tribalism and regionalism, and work to reconstruct and rehabilitate our society as we reinvigorate our economic machinery."

These promising words of peace and prosperity would soon be dashed by racism and paranoia. Just three years after these words of peace and reconciliation were pledged to the nation, the first in a string of tragedies was underway: the Gukuruhundi (Shona for "the early rain that washes away

the chaff"). This event was to be the original sin upon which Mugabe's authoritarian regime was founded. Threatened by political dissidents, Mugabe's regime reacted with a heavy hand. In the years between 1983 to 1987 Ndebele civilians, thought to be collaborators with these dissidents, were systematically displaced, tortured and massacred by the notorious Fifth Brigade, a North Korean trained sect of the Zimbabwean Defence Forces. Watching interviews from those who survived is a harrowing experience. Forced to dig their own graves the Ndebele men and women would soon pile in the holes and be machine-gunned to death. Those who remained were forced to bury the dead with their bare hands whilst chanting "forward with Robert Mugabe, down with the dissidents." Praising the very man who had instigated the genocidal killings of their loved ones. 20,000 Ndebele were to fill such graves by the time the atrocity ended in late 1987.

The 1990s experienced a different type of tragedy, this time the woes of a nation would materialise at an alarming rate with the start of major economic malpractice. The ruling Zanu-PF government began an Economic Structural Adjustment Programme (EASP) in 1991-1996. The policies initiated under this programme were to have detrimental effects on the economy and soon hyperinflation started to take root. In the late 1990s, under pressure from the masses, the government implemented land reforms aimed at seizing land from white landowners without any compensation. The effects of this policy were disastrous. After Mugabe got shocking results in the 2000 constitutional referendum, he pursued what he called a "fast-track land reform". This was to be the ultimate killer of economic stability and would haunt the nation well into the future. The racially charged land grabs were justified on the basis that "white settlers took the land from the Zimbabweans without paying for it," similarly then the government could just take the land back without paying for it. By 2003, only 500 of the 4000 large-scale commercial farmers were not forced off their land. The tragedy of Mugabe's new approach was that it harmed those whom a well-ordered, selective redistribution programme should and could have helped. The farms were generally not given to

farm-managers or workers who would have been able to keep the land productive. Instead, they were given to party-men in Zanu-PF who had no agricultural experience to speak of. Zimbabwe's reputation of being the "breadbasket of Africa" soon morphed into becoming an empty basket case. The land was left desolate, squabbling between the landgrabbers led to crops being burnt and orchards being felled. By destroying a resented but economically vital minority group, Mugabe plunged the nation into the hyperinflation years.

Between 2000-2009 Zimbabwe was in economic chaos. The political and economic crises of these years nearly halved Zimbabwe's GDP – according to the World Bank this was the biggest contraction in a peacetime economy. It is during these years that Zimbabweans made millions, billions, trillions and even octillions – to be honest, I do not know what comes after that, but to give you an idea of how bad hyperinflation actually was this is how much 1 US dollar was worth in Zimbabwe Dollars: 2,621,984,228,675,650,147,435,579,309,984,2 (good luck in comprehending all those numbers). By the time money was issued it lost value almost immediately. To combat this reality, the government fixed the prices of commodity goods; the price of bread, for example, was fixed at half the bakers' break-even price, and if a baker charged more than the government regulated price they would face hefty fines. These "Mugonomics," as Mugabe's brand of economic policy came to be known, addressed only the symptoms of the problem and not the ultimate causes. The losers in this period were the ordinary citizens such as the bakers mentioned above. Additionally, pensioners lost their livelihoods overnight. A vast majority of Zimbabweans' savings were simply liquidated by the government without any signs of remorse. By the time this economic tragedy came under control and the US dollar was introduced as legal tender, it was too late... the damage had been done.

The years after 2009 were to seem relatively stable. This is not to say that the new policies were any good for the long term, they were simply implemented as a boost to the economy in the short run. With no serious long-term plan, "Mugonomics" were still the policies of choice for the government. Treat the symptoms, ignore the cause. Now, a decade later, these short-term policies have been stretched beyond their means. The

mismanagement of simple economics is again crippling the nation. The past decade saw the introduction of yet more opportunistic policies to benefit the party-men in Zanu-PF at the expense of weakening the economy. A new initiative to regulate businesses in the country came in the form of the "Indigenisation and Economic Empowerment Act" - another attempt to benefit the wrong people in Zimbabwean society. Having acquired much of the white-owned farms, the government turned to white- and foreign-owned companies, requiring them to provide 51 per cent of their equity to "indigenous citizens". Not surprisingly then, investors in the country were soon deterred and another obnoxious policy did more harm than good.

Since 2016 the government introduced a new surrogate currency which was pegged at 1:1 with the US dollar. The bond note, as it was called, soon crippled the already depleted reserves of foreign currency in the country. This is hardly surprising if you know anything about basic economics. Gresham's Law states that "bad money drives out good" and that is exactly what happened. With the introduction of the bond notes, the US dollars so vital at keeping the economy afloat simply disappeared from the market. So where does that leave us today? As seen from this crash course in the tragic history of Zimbabwe the answer is hardly rosy. We have no money. We have no bread. Our livelihoods seem to

be waning. Our new president, Emmerson Mnangagwa, is nicknamed "the Crocodile," for good reason; the Crocodile himself was a major player in the Gukurahundi for in 1983 he was Minister of State for National Security. The leader may have changed but the people in government remain the same. And so, the tragedy continues...

Liefs uit Londen

door Esther Martens

Als ik met mijn middelbare school op reis ging, moesten we altijd een verslag schrijven. Elke dag moesten we een dagboek schrijven en drie dingen opnoemen die anders waren dan thuis. Uiteraard vond ik dit verschrikkelijk en deed het vaak pas als ik weer thuis op de bank zat, de avond voor de deadline. De laatste opdracht was het lastigst, na twee dagen zijn de grote verschillen wel duidelijk gebleken en moest ik me verlagen tot punten zoals: de stoplichten zijn hier anders of de koeien zien er anders uit. Vaak moest het vanuit mijn tenen komen en daarom werd ik steeds alerter op kleine verschillen naarmate we vaker op reis gingen. Dit instinct ben ik nooit meer kwijtgeraakt en nu zijn het vaker de kleine verschillen die me opvallen. Wat vooral opvalt is dat het anders is dan ik verwacht had. Niet geheel onverwacht natuurlijk, maar voor mij wel belangrijk. Ik heb het over de jaren niet onder stoelen of banken gestoken dat ik van Engeland houd. Als een echte Anglofiel in hart en ziel had ik hoge verwachtingen van mijn tijd hier. Sinds mijn vijftiende roep ik al dat ik ooit in Engeland ga wonen en dat ik daar zou eindigen. Ik heb er zelfs een tijdje van gedroomd om in het British Museum te trouwen. Londen was mijn stad, mijn escapisme, de plek waar ik heen ging in mijn dagdromen. Londen had geen schijn van kans tegen mijn hoge verwachtingen. De vraag is nu dus of ik mezelf nog steeds hier zie eindigen of toch trouw blijf aan ons kleine kikkerlandje.

Uit de toon van hierboven lijkt het me duidelijk dat Londen niet alles is wat ik gehoopt had en nu zo'n tweeënhalve maand

in mijn Londenavontuur zijn de grote cultuurschokken over en worden dingen normaal. Ik ga naar college zoals ik dat in Utrecht zou doen, ik ga uit zoals ik dat in Utrecht zou doen. Hoe langer ik hier zit, hoe meer ik Nederland ben gaan waarderen. Dit heeft niet alleen te maken met Engeland

en de Engelsen maar ook met de andere culturen die ik hier tegenkom. Van alle uitwisselingsstudenten aan

Queen Mary University is 80% Amerikaans. Ik

heb gedag moeten zeggen tegen de droom om met een super Brits accent terug te

komen. In plaats daarvan klink ik nu als

de standaard LA-girl die drie keer per dag naar Starbucks gaat. Er zijn echter

niet alleen Amerikanen, maar een scala

aan mensen met andere culturen die allemaal door hetzelfde proces

gaan. We praten namelijk vaak over

de verschillen tussen hoe educatie hier in Engeland geregeld is en

hoe het bij ons thuis is. Hier komt mijn hervonden waardering voor

Nederland het meest naar boven. Wat ben ik blij dat ik door een

schoolstelsel ben gegaan waar ik nooit ten koste van mijn klasgenoten

hogerop hoefde te komen, waar het niet een cruciaal verschil maakt of je

geld hebt of niet en waar ik met een relatief lage studieschuld de arbeidsmarkt

op kan gaan. Queen Mary University of Londen is, naast het significant hogere

collegegeld, ook structureel anders ingericht dan Universiteit Utrecht. Er zijn hier twee

semesters van 12 weken college en een laatste semester waar alleen tentamens worden afgenomen. Dit

betekent dat het onderwijs hier een stuk relaxter voelt dan in Utrecht. De leeslast en toetsing is relatief hetzelfde als in

Utrecht, maar nu heb je 12 weken om de stof te behandelen in plaats van dezelfde hoeveelheid stof in zeven weken te

proppen. Wat hier wel tegenover staat zijn de nog kortere contacturen. Een college duurt één uur en ze sluiten direct op elkaar aan wat effectief betekent dat je maar 50 minuten college krijgt. De crux van het verschil zit hem volgens mij in het feit dat Universiteit Utrecht een stuk meer gefocust is op haar studenten en Queen Mary veel meer rekening houdt met de docenten. Beide is natuurlijk niet goed of slecht maar in een ideale wereld zou de nadruk in het midden liggen. Op Queen Mary voel ik me veel meer anoniem en een onbelangrijk onderdeel van de universiteitsmachine.

Dit komt naar mijn mening grotendeels door de Engelse studentencultuur. Je hebt hier geen corpsballen en UVSV maar ook geen studieverenigingen zoals wij ze kennen. Je hebt hier een Student Union voor de gehele universiteit waaraan een verscheidenheid aan societies verbonden zijn. Je hebt dus wel een *history society* of *sport societies* (en een *Harry Potter society*) maar met een stuk minder eigen *agency*. Ondanks dat de Student Union een stuk grootschaliger is, zijn de societies een stuk kleiner. Dit zorgt ervoor dat het relatief moeilijker is om nieuwe mensen te leren kennen buiten je colleges. Je hebt geen UHSK met een kamer waar je vrijblijvend een kijkje kan komen nemen. Er is dus minder sprake van een overkoepelende studentencultuur dan in Utrecht. Dit heeft ook te maken met de enormiteit

van Londen. Queen Mary is een van de weinige universiteiten in Londen die daadwerkelijk een campus heeft. Alle andere zijn over de hele stad verspreid, iets wat niet echt tot cohesie leidt. Een ander verschil in (studenten)cultuur is het uitgaan. Naast de feestjes van de Student Union is er niet echt een Nobelstraat of Tivoli waar alle studenten uitgaan. Londen is daar simpelweg te groot voor en veel meer gecaterd naar toeristen dan studenten. Daarbij komt het feit dat alle pubs en clubs belachelijk vroeg dichtgaan. Om 1 uur zijn alle pubs dicht op een paar hoge uitzonderingen na. Ook vrijwel alle clubs gaan rond 2/3 uur dicht, tenzij je naar een van de meer

dodgy plekken gaat, iets waar ik mijn ietwat onschuldigere vriendinnen nog niet van heb weten te overtuigen. Naast deze sluitingstijden is het uitgaan in Londen ook idioot duur. Dit zorgt voor een compleet andere drinkcultuur waar de stereotypen van ontzettend dronken mensen om 8 uur 's avonds vandaan komen. Omdat Londen geen exclusieve studentenstad is, zijn de clubs ook van een ander kaliber en draagt men nauwelijks kleren gecombineerd met naaldhakken of zulke hipster outfits dat een vuilniszak acceptabel is. De kans dat je geweigerd wordt voor een club is namelijk zeer reëel. Nee, in Londen heb je geen De Vrienden of De Kneus waar je in trui of trainingspak gewoon je ding kan doen.

Eén ding dat echt roet in het eten kan gooien is natuurlijk de Brexit, die als het zwaard van Damocles boven het hoofd hangt. Toch merk je er weinig van in het dagelijks leven; mensen weten nu eenmaal niet wat er gaat gebeuren. Er hangt een hoop frustratie in de lucht die vaak samengaat met humor en memes, want wat moet je anders? Een universiteit en al helemaal een in Londen is niet de beste plek voor een tweezijdige discussie over Brexit. Nu er gestemd is om de Brexit uit te stellen is het al helemaal de vraag of er 29 maart iets gaat gebeuren. Ik voorzie dat het leven gewoon door zal gaan. Misschien zakt de pond in waarde en wordt alles nog duurder, maar veel verschil zal het niet

maken. Het enige wat echt zekerheid zou brengen is toch die Engelsman aan de haak slaan.

Zonder alle gekkigheid zou ik hier, ondanks alle negatieve dingen die ik hierboven heb genoemd, toch graag willen blijven. Ik kijk nu al op tegen mijn eventuele terugkeer naar Utrecht. Niet omdat ik mijn leven daar niet mis, maar omdat ik nog steeds verliefd ben op Londen. Het is zeker niet perfect en uiteindelijk ben ik een Nederlander en blijf ik een buitenlander in deze samenleving, maar mijn hart ligt in Londen en de liefde is nu eenmaal niet te verklaren.

De allereerste Disneyfilm en Amerikaanse morbide humor

door Rutger Loof

Als kind groeide ik, net zoals vele andere kinderen wereldwijd, op met animatiefilms van Disney. Het grootste multimediatebedrijf van Amerika heeft ontelbare films en series geproduceerd, die tot op de dag van vandaag nog vaak opnieuw worden bekeken. Ik ga daarom een terugblik werpen op Disney's bescheiden oorsprong. Er bestond namelijk een tijd waarin Disney niet bekend was van *De Leeuwenkoning*, *Tarzan* en *Frozen*. Toen was Disney, Walt Disney, alleen nog maar bekend van één zwart-wit cartoonfilm. De allereerste Disneyfilm.

Die cartoonfilm is *Steamboat Willie*. Deze korte, ietwat simpele en primitieve short is bekend om twee redenen. Ten eerste is het de allereerste film met Mickey Mouse, 's werelds bekendste muis in de hoofdrol. Mickey is niet voor niets de mascotte van het bedrijf. Ten tweede is het ook de allereerste film waarbij beeld en geluid synchroon lopen, iets wat we tegenwoordig voor lief nemen bij alle films en series die we kijken. Voor 1928 was dat echt *high tech*. In *Steamboat Willie* werkt Mickey op een stoomboot. Onderweg pikt hij zijn vriendin Minnie Mouse op en doet verscheidene klusjes voor zijn knorrige baas Boris. Een raar detail uit de film is dat Mickey in het begin helemaal geen staart had. Deze zou hij pas jaren later krijgen.

Nu vroeg ik me voor deze Kunstmatig nog specifiek af: welk nummer Mickey eigenlijk fluit? Mickey fluit het refrein van het lied *Steamboat Bill*, een populair lied uit 1910. De naam *Steamboat Willie* is zelf ook een parodie op *Steamboat Bill*. *Steamboat Bill* is een tragikomisch nummer en om het volledig te snappen, moet je ook een andere Amerikaans hit uit 1909 kennen, namelijk *Casey Jones, the Brave Engineer*.

Casey Jones is een komische ballade gebaseerd op de echte Amerikaanse machinist Jonathan "Casey" Jones, die zichzelf opofferde om de locomotief van zijn volle passagierstrein te stoppen, die niet op tijd kon remmen voor een andere vrachttrein. Jones wist de trein genoeg af te remmen en alle passagiers te redden, maar stierf zelf tijdens de impact. Jones is inmiddels uitgegroeid tot een lokale Amerikaanse volksheld. Nu lijkt het misschien ongepast om een komisch nummer te schrijven over een tragische gebeurtenis, maar dat was in de jaren '10 en '20 van de vorige eeuw heel normaal. Dat komt omdat Amerikanen in die tijd hielden van morbide humor. *Steamboat Bill* is ook zo'n nummer en de melodie

van dat nummer komt overeen met dat van *Casey Jones*. Dat komt omdat de makers hun publiek wilden laten denken aan Casey Jones als ze naar *Steamboat Bill* luisterden, want dan wordt het verhaal van *Steamboat Bill* nog grappiger.

Hier volgt een verkorte versie:

Down the Mississippi steamed the Whipperwill
Commanded by her captain, Mr. Steamboat Bill.

Billy gave his orders on the strict QT,
He was trying to beat the record of the Robert E. Lee.
Steamboat Bill, steaming down the Mississippi.

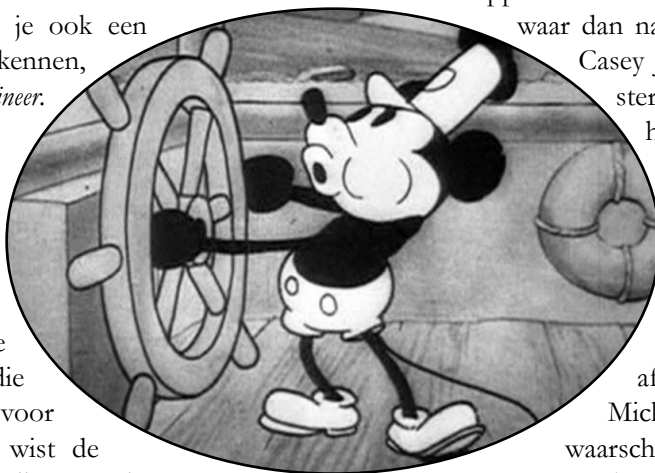
Steamboat Bill, a mighty man was he.
Steamboat Bill, steaming down the Mississippi.
Steamboat Bill, he was trying to beat the record of the
Robert E. Lee!

Up spoke the gambling man from Louisville,
Trying to place a bet against the Whipperwill.
Billy flashed a roll that would choke a bear,
As the explosion of the engine through them up in the air.
The wife of Mr. William was at home in bed,
when she got the telegram that Steamboat's dead.
Says she to the children, "Bless each honey lamb,
the next papa that you have will be a railroad man!"

Steamboat Bill komt dus tragisch aan zijn einde. Hij voerde de kolen te ver op en daardoor explodeerde de motor en zonk de stoomboot. Als zijn vrouw bericht krijgt van zijn overlijden zegt ze tegen diens kinderen dat hun volgende vader niet een schipper maar een machinist zal zijn. De machinist waar dan naar wordt verwezen is natuurlijk Casey Jones, die zelf ook onfortuinlijk sterft. Met die uitsmijter eindigt het nummer en het Amerikaanse publiek van de vorige eeuw lag dan vermoedelijk in een deuk.

Referenties naar *Steamboat Bill* en Casey Jones ontbreken volledig in *Steamboat Willie*, afgezien van het wijsje dat Mickey fluit. Mickey fluit dit geheel waarschijnlijk, omdat de locatie van de film een stoomboot is, en het bekendste nummer over een stoomboot uit die tijd nou eenmaal *Steamboat Willie* was.

Als je nu nog door Disneyland loopt, iets wat ik afgelopen zomer met kinderlijk enthousiasme heb gedaan, spelen ze *Steamboat Bill* soms nog door het park. Zo heeft Walt Disney de oude klassieker toch nog vereeuwigd. Nu weet je hopelijk iets meer van de origine van de eerste Walt Disneyfilm ooit.

☹ Social-mediadiscussies

door Thomas Morren

Een nieuwe rubriek in de Argus! *What a time to be alive.* Iemand kwam met het idee dat ik mijn mening over wat dan ook op papier moet gaan zetten. Dit in combinatie met mijn gevatte achternaam zal hopelijk duidelijk maken dat ik ga zeiken – en veel ook. Alles wat je lief hebt zal ik in deze rubriek de grond in stampen. Aangezien dit nog maar het begin is van een grandioze toekomst van deze rubriek, zal ik een onderwerp kiezen waar de meeste mensen het wel mee eens zullen zijn: discussies op sociale media zijn een van de meest tragische zaken ooit.

Ik weet niet of mensen überhaupt nog op Twitter zitten, maar je moet eens voor de grap politici gaan volgen en kijken wat voor meningen de thuiszitters van Nederland over hen op Twitter delen. Mark Rutte is een prima voorbeeld. Het maakt niet uit wat een politicus tweet, tegenstanders zullen het haten. Al tweet Rutte dat hij net de wereldvrede voor de komende decennia heeft verzekerd, zullen sommigen hem nog steeds op ‘vriendelijke’ wijze vertellen dat het vast een manier is voor rechtse kapitalisten om winst te maken. Niks makkelijker dan om iemand achter je scherm uit te schelden natuurlijk! Hetzelfde geldt voor de reacties op politici aan de andere kant van het Nederlandse politieke spectrum, hoor.

Ik vind het oprecht fascinerend waarom dit – hopelijk kleine – gedeelte van Nederland politici volgt die ze niet mag of met wie ze het niet eens is. Dat is nogal paradoxaal. Daarnaast mag ik hopen dat ze niet oprecht denken dat hun reacties ook maar iets uitmaken, want dat is gewoon niet zo. Verwachten ze nu oprecht dat Jesse Klaver een ommezwaai zal maken in zijn standpunten omdat Truusje de Wit en Ronald Bosnagel hem op Twitter hebben verteld ‘dat hij niet kan tellen en zich maar met een simpeler onderwerp dan klimaatakkoorden moet gaan bezighouden?’ Ten eerste is die grap nu al echt fucking oud, ten tweede zijn politici op een gegeven moment vast gestopt met reacties lezen en zit je dus in feite tegen een muur te roepen.

Maar goed, dit zijn nog niet echt discussies. Dit zijn mensen die te veel thuis zitten en geen nuttige bijdrage leveren aan de maatschappij. Vervolgens gaan ze

maar op social media hun mening geven over onderwerpen waar ze geen verstand van hebben of over mensen die ze niet mogen. Dit brengt mij naar de grootste afvoerput van de Nederlandse samenleving: Facebook. Op een site barstend van *fake news* gaan mensen in discussie over onderwerpen die met een simpele Google-zoektocht verworpen kunnen worden. Honderden *comments* van mensen die alleen in een telefoon schreeuwen zonder de telefoon aan hun oor te zetten. Vrijheid van meningsuiting betekent niet meteen verplichting van meningsuiting.

Het zal je verbazen over hoeveel onderwerpen Nederlanders hun mening geven op Facebook. Het is natuurlijk heel makkelijk om je mening te geven als je het niet in het gezicht van iemand hoeft te zeggen. Want eerlijk is eerlijk, dat doe ik nu eigenlijk ook. Mijn hele artikel kan samengevat worden met het woord ironie als je het er niet mee eens bent. Alleen verschil ik wel met de groep die ik beschrijf in de realisatie dat ik weet dat mijn mening ook maar een mening is. Zeiken is best leuk. Maar de mensen die ik beschrijf worden ontzettend boos om het feit dat er mensen zijn die hun mening niet delen.

Nu moet er natuurlijk ook wel een conclusie zitten in mijn verhaal. Mijn naam mag dan wel Morren zijn, maar kinders, ik zal jullie niet laten gaan zonder een aantal wijze woorden die niet alleen maar simpel gezeik zijn. Mocht iemand dit lezen en zichzelf herkennen in de rol van de zogeheten *keyboard warrior*, dan heb ik een simpel advies voor je: als je een mening leest van iemand die ronduit belachelijk is, dan kun je dat ook bij jezelf houden of de persoon uitlechten met mensen om je heen – want laten we eerlijk zijn, dat doet iedereen. Maar als je deel gaat nemen aan de discussie, dan ben je eigenlijk net zo erg bezig. De wereld zal nog steeds draaien als jij je mening eens niet geeft.

De vader, de Zoon en de Heilige Schijtlijster

door Luke de Bruijn

Het leek zo'n goed plan. Nog voordat ik was geboren schreef mijn vader me in bij de kidsclub van Vitesse. Een Arnhemse traditie waar ook ik ten prooi aan viel. Het leven van eenieder die iets met Vitesse te maken heeft wordt gekleurd door een geelzwarte mix van hoop en tragiek, waar zelfs de uitspraak 'het is maar een spelletje' geen pleister op de wond kan bieden. Met de vader en de zoon op de tribune en de schijtlijster als mascotte, neem ik jullie mee naar het leven van een Vitesse-fan.

Bij het Vitesse van de tweede helft van de jaren '90 gebeurde iets bijzonders. Waar de club tot 1989 nog kansloos in de Eerste Divisie bungelde, waren de jaren '90 de jaren van de opmars van Vites. Na de promotie in 1989 knalde Vitesse gelijk door naar een indrukwekkende vierde plek in de Eredivisie, waardoor men direct Europees voetbal behaalde. Vitesse groeide in deze jaren uit tot een stabiele subtopper in de Eredivisie, door voetballiefhebbers tegelijkertijd gevreesd en bewonderd. Er werd geld geïnvesteerd in de club door Nuon (toentertijd een van de grootste energiebedrijven van ons land) en een Velpse Juwelier, een zekere Karel Aalbers. Deze Aalbers had grote plannen met de club. We moesten van het formaat Manchester United worden, een internationale topclub. Het grote geld dat met dit doel in de club werd geïnvesteerd vloeyde naar een hypermodern stadion, dure spelers en een sterke jeugdopleiding. De zaakjes liepen goed: in 1999/2000 eindigden we als derde en misten we op een haar na de Champions League. Onze Griekse halfgod, spits Nickos Machlas, werd Europees topscorer en meer mensen dan ooit genoten van deze nieuwe topclub. De zaakjes liepen goed en het leek nog steeds allemaal een goed idee.

Zoals dat soms gaat met Griekse halfgoden willen ze nog wel eens uit de hemel donderen. Nikos Machlas vertrok naar Ajax en bakte er vervolgens geen pepernoot meer van. Nikos vertrok al snel en sleet de laatste dagen van zijn loopbaan in Griekenland en later op Cyprus. De Icarus-vergelijking ging helaas vooral op voor Vitesse in dit verhaal. Nog in het topseizoen 1999/2000 ging de beerput open. Het Arnhemse succes bleek een luchtkasteel, gebouwd op torenhoge schulden. Voorzitter Karel Aalbers bleek blufpoker te hebben gespeeld met als inzet de levensvatbaarheid van zijn geliefde Vitesse. Het resultaat? Aalbers werd eruit geknikkerd en de club bleef achter met een enorme schuld.

Inmiddels werd het al wat ongemakkelijk om fan te zijn van Vitesse. Waar ik eerder alleen nog werd uitgelachen door Ajax- en PSV-fans als we weer eens niet in de top 3 eindigden, waren het nu ook de dorpelingen die fan waren van minder bedeelde clubs als de Graafschap die al in het vuistje begonnen te lachen als ik vertelde dat ik naar Vitesse was geweest. De komende jaren zouden niet veel beter worden.

Gelukkig was er ook geïnvesteerd in zaken die de club in leven zouden moeten kunnen houden. Zij die thuis zijn in voetbalcultuur weten dat zelfs de grootste clubs wel eens een dramatische periode doormaken. Een sterke jeugdopleiding is hetgeen dat ervoor zorgt dat een club in zo'n inktzwarte periode overeind blijft omdat het 'gratis' topspelers aanlevert. Karel Aalbers was ondanks zijn neiging tot blufpoker gelukkig nog wel zo bij zinnen geweest om duurzaam te investeren in de club en had een van de beste jeugdopleidingen van het land opgebouwd.

Tot op de dag van vandaag plukken we daar de vruchten van in Arnhem en nog altijd vind ik het prachtig als jongens zoals Marco van Ginkel en Davy Propper worden opgeroepen voor het Nederlands Elftal. Maar laten we niet vergeten dat er in die tijd een gouden generatie rondliep in Arnhem. Jongens die stevast met elkaar de hele route aan jeugdelftallen hadden doorlopen en het moesten gaan doen in de komende jaren. Een metafoor voor het Vitesse van toen.

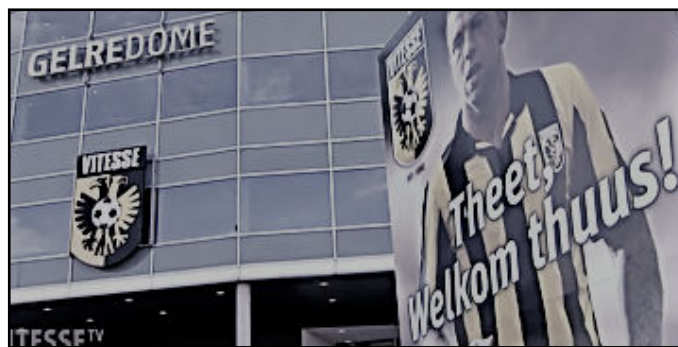
Johnny van Beukering, Nicky Hofs en Theo Janssen. De namen waar het label 'cult' vanaf druïpt stonden toen gezamenlijk te boek als de nieuwe beloftevolle generatie van de Arnhemmers. Van Beukering werd vergeleken met Ruud van Nistelrooy. Niet eens zo gek: wanneer je als zeventienjarig knulletje debuteert in een uitwedstrijd tegen Ajax en direct de winnende weet te maken, staat je naam de volgende dag in de krant. Een ander talent, Nicky Hofs, was bij naam gedoemd clubicoon te worden. Zijn beide ooms hadden in een ver verleden ook voor Vitesse gespeeld. Een van die twee, Bennie Hofs, groeide uit tot een bekende Arnhemmer. Hij groeide op in de volkswijk Klarendal en toen hij ooit werd neergeslagen door een tegenstander nadat hij diens weg blokkeerde op het voetbalveld braken de Vitesse-supporters uit hun vak en bestormden zij de spelers en technische staf van de tegenstander. Uit dat hout gesneden bleek Nicky Hofs een toptalent. Dan had je nog Theo Janssen. Theo was ook een

Arnhemmer van het puurste soort. Toen hij een half jaar werd uitgeleend aan Racing Genk ging hij door een zware periode heen. Hij had namelijk ontzettende heimwee, een reden waarom hij later nooit naar het buitenland zou vertrekken. Theo was van de buitencategorie, debuteerde jong en was berucht om zijn gouden linkerbeen, zijn nuchtere houding en zijn voorliefde voor bier en peuken. Deze mannen stonden aan het begin van een tijdperk wat net even anders zou lopen dan iedereen dacht, zowel voor de talenten als voor de club.

Johnny van Beukering kreeg al snel de bijnaam 'de Beuk'. Het probleem was echter dat onze 'Beuk' uiteindelijk toch meer weg bleek te hebben van een treurwilg. Niet dat het geen goede gast was, maar de club maakte een crisis door en er was een opportunistischere speelstijl (lees: countervoetbal) nodig om ons behoud voor de Eredivisie te forceren. 'De Beuk' ging de laan uit, promoveerde met de Graafschap en beleefde zijn beste tijd bij onze aartsrivaal, NEC, waarmee hij wél Europees voetbal haalde. Daarna ging het wat minder. De bijnaam 'de Beuk' werd vervangen door 'van de Burger King' en de prestaties van eerder bleven uit. Nog één keer mochten we genieten, toen Feyenoord in een rampseizoen als een uiterste wanhoopsgreep besloot 'van de Burger King' te strikken. Zijn debuut voor de Rotterdammers werd van glans voorzien door een memorabele sprint zoals we die waarschijnlijk nooit meer gaan zien in Nederland. Als een fietser op de Afsluitdijk met tegenwind stormde hij na een uitstekende steekbal op het vijandelijke doel af, om vervolgens ingehaald te worden door de verdediger die twee linies achter hem liep. Het was daarna snel voorbij.

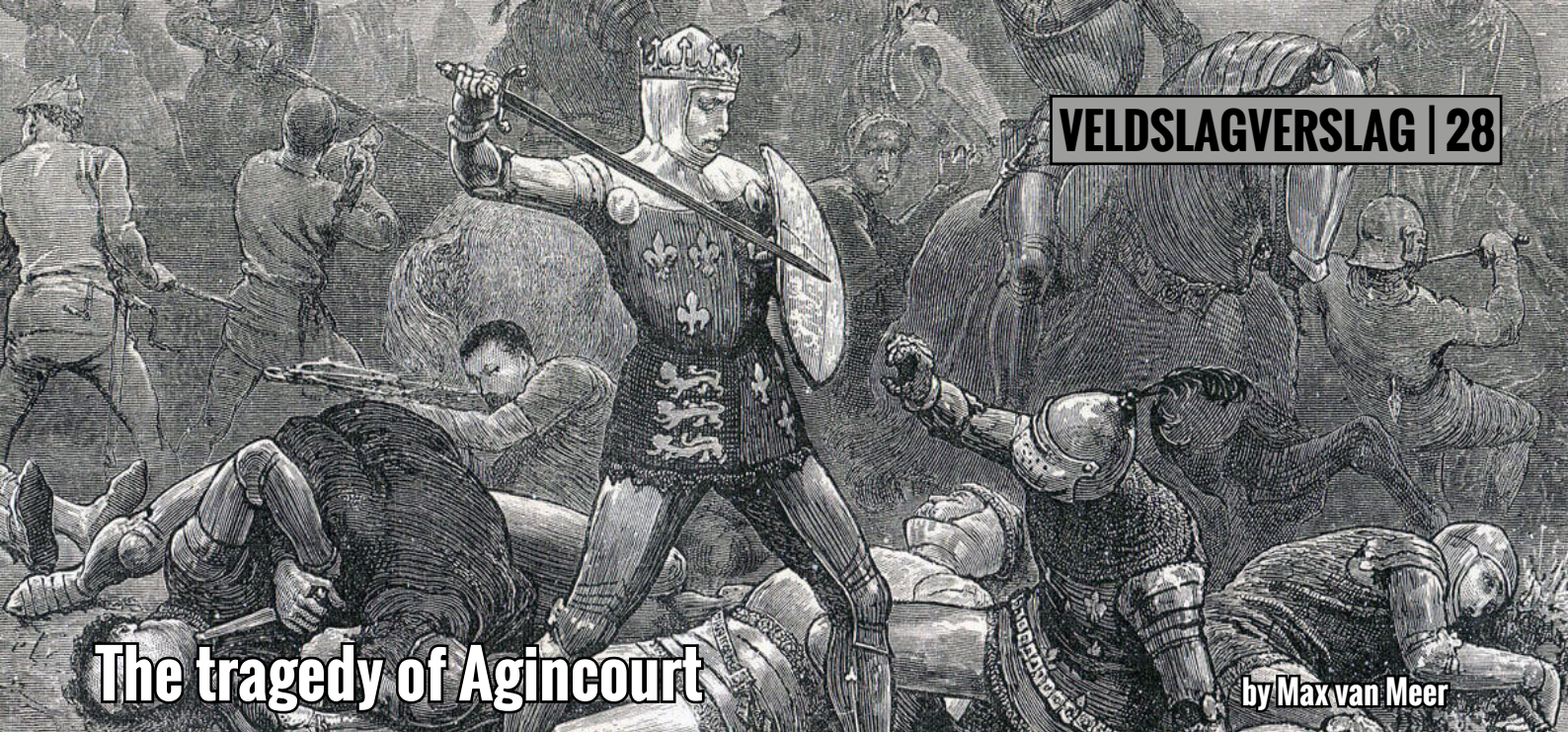
Nicky Hofs leek net als Van Beukering een gouden toekomst tegemoet te gaan en dat ging aanvankelijk nog wel goed. Bij Vitesse ontpopte hij zich tot een bewegelijke aanvallende middenvelder en maakte zo indruk bij het alziende scoutingapparaat van Feyenoord. Het noodlijdende Vitesse van toen was maar wat verheugd met de interesse en besloot te cashen terwijl het kon. De Rotterdammers kochten Nicky en de jongeling mocht als aanvalspartner van de teruggehaalde legende (tevens uit de jeugd van Vitesse) Roy Makaay spelen. Een legendarische tandem werd het echter nooit en Nicky mocht na een paar seizoenen terugkeren naar Arnhem. Vitesse moest hem echter al snel weer laten gaan omdat het (nog steeds) financieel in nood zat. Nicky vertrok naar Cyprus en keerde weer terug zodra Vitesse was gered door het grote geld. Zijn laatste halfjaar sleet hij bij Willem II, waarna hij zijn actieve carrière beëindigde. Het laatste wat ik van hem hoorde, was dat hij er in de voetbalkantine van mijn oude club, GSV, bekend om stond een hoeveelheid bittergarnituur van epische proporties te kunnen verwerken.

Dan nog Theo Janssen. Een voetballer waar je een boek over kan schrijven. Sterker nog: een voetballer waar een

boek over is geschreven. *Op pad met de dikke prins* gaat over het fantastische voetbalverhaal van deze Arnhemse halfgod. Half voetbalgod en half mens. Maar vooral toch wel heel erg mens. Als geboren en getogen Arnhemmer bij Vitesse voetballen: het zijn er wel meer die het gedaan hebben zoals je ziet. Het grote verschil met de rest van de Arnhemse talenten was dat Theo gezegend was met een traptechniek waar zelfs een Cristiano Ronaldo stinkend jaloers op zou zijn. Dit talent was onmiskenbaar vanaf dag één, maar de complete lak die Theo had aan alles en iedereen die hem vertelde wat hij moest doen evenzeer. De halfgod Theo joeg op zondagmiddag een bal vanaf dertig meter in de touwen, terwijl de mens Theo op zaterdagavond nog rustig pilsjes en peuken stond te consumeren op de Korenmarkt. Had Theo de discipline gehad van een Ronaldo, dan hadden we absoluut hem en niet Mark van Bommel op het middenveld gehad tegen Spanje in 2010. Maar intussen weten we hoe dat gaat met Arnhemse halfgoden. Theo doe je echter tekort als je hem vergelijkt met alles wat hij had kunnen zijn. De man heeft in Nederland een ontzettend succesvolle carrière gehad: landskampioen, Johan Cruijff-schaal en de KNVB-beker met FC Twente, een titel als beste speler van de eredivisie in 2011 en om het af te ronden ook nog even landskampioen met Ajax. Dat zijn prijzen om trots op te zijn, voor zowel Theo als dat treurige zootje in de Gelredome, wat af en toe nog droomde over een terugkeer van onze Arnhemse held.

Die terugkeer kwam er zowaar. Theo had het wel gezien in Amsterdam en in Arnhem zagen ze hun kans schoon. Met de terugkeer van Theo eindigde ook de periode waarin Vitesse in zwaar weer zat. Theo speelde in een Vitesse dat vierde werd en Ajax drie keer in een seizoen alle hoeken van het veld liet zien. De malaise was voorbij en achteraf kunnen we toch stellen dat het een goed idee was om me tot Vitesse-fan te dopen. De Arnhemse voetbaltragedie is een van de meest fascinerende stukjes Nederlandse voetbalgeschiedenis, waarvan ik ergens toch wel blij ben dat ik het van dichtbij heb kunnen meemaken. Ik ben er heilig van overtuigd dat mijn leven als Vitesse-fan vele malen interessanter is dan het leven van een Ajax-fan uit een willekeurig periferiedorp. Een decennium van hoop en tragedie werd in 2017 afgesloten met de kers op een inmiddels bijna gesmolten taart: de KNVB-beker, de eerste prijs uit de 125-jarige historie. Dat maakt de inmiddels zo cynische Arnhemmer toch weer een beetje trots.

The tragedy of Agincourt

by Max van Meer

 Jacques woke up with a screaming headache and sat up in his tent. His stomach objected violently against the sudden motion and turned. Jacques leapt out of his tent and ran to the nearest bush and...covered it with his stomach contents. He looked up at the sky and noticed that it was already late in the day...the battle! He had missed it! Those damn pre-victory drinks really did a number on him. He grabbed his sword and ran down the hill to the large camp. He couldn't miss the victory at Agincourt!

“You were hungover, weren't you?”

Jacque ran into the camp but instead of celebrating men, he found something far more depressing. The men had returned to the camp but they were injured and bloody, some even had arrows sticking out of their bodies. “What the hell...” Jacques found a group sitting around the fire and walked up to them. “Jacques! Took you long enough!” His friend Pierre shouted and Jacques sat down next to him. Pierre twirled his magnificent moustache and Jacques looked at the group. Most had bandages and some even wounds on their head. “What happened? Did we win?” Pierre gave him a look. “Does it look like we won?” Jacques looked around the campfire again. He was pretty sure one of the men next to him was dead. “No... what happened, we had like 30,000 men and they only had what...6000? How did we lose against that?” Pierre twirled his moustache. “29,999 because you overslept but...it didn't go well. You know that hill? Near here?” Jacques nodded. “The one with the narrow field? Who would fight there? It's just mud after all that rain...” It had been raining for several days. “Yeah well, we cut king Henry off, remember? So he couldn't get to Calais?” Jacques nodded. “Henry found that bloody hill and decided to set up shop on top of it...”

“Okay, so what? We had to go uphill, that's not impossible. It might suck in the rain but we could still do it.” Pierre cast him an annoyed look and Jacques noticed that he was covered in mud up to his knees. “Well, first we had to stand there in the rain for hours before anything even happened...one of the knights kept shouting that the first army to march would be the army that lost.” Another of Jacques's friends, Macron, joined them. “Easy for them to say! They were sitting on a horse, we had to stand in the rain! For three hours! By the way, where were you?” Jacques took a deep breath and Macron looked at him. “You were hungover, weren't you?” Jacques took a sip from his water. “Slightly.” Macron laughed and smacked him on the shoulder. “Well...while the fancy shits were sitting on their horses, waiting for something to happen, the English king gave this rousing speech! Really solid pep talk.” Pierre scoffed. “It's not like anyone could hear him. But he probably said something along the lines of ‘you lot better win or I'll cut your bits off.’ They always say stuff like that.” Macron grinned. “And then they moved forwards against us!” Jacques frowned. “What happened to whoever marches first loses?” Pierre raised his shoulders. “Well, we did have those reinforcements coming in...the dukes from Brabant, Brittany and Anjou were on the way and king Henry probably figured it would be better to get it over with...” Pierre twirled his moustache again.

“Had to plough through that because Lord Fancy Butt told us!”

“So what did we do?” Macron took a sip from his flask. “They sent out the cavalry to charge them down.” Jacques grinned. “That must've been great! A cavalry charge always works.” Pierre didn't waste any time knocking Jacques back to earth. “It didn't. They got butchered. Like, slaughtered,

for real.” That kind of took the wind out of Jacque’s sails. “How! Did they do a counter charge? They barely had any cavalry to mention!” Macron spat into the campfire. “They had wooden stakes and bows. A lot of them....of those 6000 men? 5000 were archers.” Jacque gulped. “That’s a lot of arrows...” Pierre nodded. “And all those arrows got the horses spooked and they all decided to turn around and leave.” Jacque thought for a second. “Hang on...wouldn’t that put our men in the way?” Macron and Pierre answered as one. “YES!” Jacque raised his hands defensively. “Okay, calm down...what happened next?” Macron handed Pierre his flask. “Then we were ordered to move! And the bastards kept shooting us.” Pierre took a sip. “Didn’t help that we didn’t have room to move...that field was not meant for thirty thousand men to walk on...bloody mud got everywhere! Those horses!” Macron spat again. “Those bloody horses screwed up the entire grass pitch and we had to plough through that because Lord Fancy Butt told us! So those English cock su...hello sir.” Pierre tipped his hat to a passing knight and continued. “Those bastards kept shooting us! And our guys? Our longbowmen and those fancy schmancy crossbowmen were positioned...behind us.”

“I don’t know about you two
but I’m going to get drunk.”

Pierre reached over to give Macron his flask back and Jacque tried to take it but his hand was smacked away. “But that

doesn’t make sense, they usually put those guys in front of us.” Macron took his flask and put it away. “They couldn’t this time because they were putting too many men on the field. We were getting pushed from behind while those English kept stabbing and shooting us...we had to climb over bodies, it was horrible.” Jacque gagged at the thought of those bodies piled up. “After that, even their archers came at us. Bastards stabbed us and a few had axes. It was bloody madness. And they captured a lot of us. A lot...” Jacque took a deep breath and waited for his stomach to calm down. “Getting captured isn’t all that bad...I mean, it’ll cost you some money but they’ll let you go...” Macron and Pierre looked gloomy. “Well...that would’ve worked...but some idiot farmers decided to go around the back and raid their camp. Henry got spooked and decided to kill all prisoners...” Jacque sat silent for a second. “I’d hate to be the one who gets to explain this to the king...” Pierre and Macron were silent for a moment. “Guess Lord d’Albert gets to do that?” Pierre shook his head. “He’s dead.” “Oh. What about Lord Le Maingre?” “captured.” “Lord d’Orléans?” “captured as well.” Jacque fell silent before thinking of another Lord. “Lord d’Alencon?” Macron thought for a second. “Well, he did rather well. Killed the Duke of York and the Duke of Gloucester. Even got to king Henry.” Pierre grinned. “I heard he cut the ornament off king Henry’s crown, mad bastard!” Jacque clapped. “So that’s great! Not a total loss, he got to Henry!” Pierre cleared his throat. “And then they killed him...it was pretty bad...” Jacque cursed. “So now what?” Macron took his flask out. “I don’t know about you two but I’m going to get drunk.”

Æthelred vs Tryggvason

by Max van Meer

The two groups were gathered near the strange stones which were stacked on top of each other like building blocks. The judge sat behind his bench in the middle of Stonehenge and the two leaders of the groups were shouting at each other. “This is preposterous!” the big burly blond man shouted at the shorter man with the crown. “I am not going to pay you, Olaf! Your honour, tell him.” The judge took off his glasses and rubbed his eyes. “Your grace, I can’t make a ruling without knowing all the facts...do both of you agree?” Olaf Tryggvason and king Æthelred hesitated but both nodded. “Your honour, let us just get our attorney before we start.” The judge wacked his gavel and put his glasses on. “We’ll start when he arrives.”

Max was walking down the Oude Gracht with his bag of McDonald’s food. It was a sunny day and the birds were singing when suddenly a large shadow blocked out the sun. Max looked up from his phone and was a tad surprised that the shadow was cast by a big sail. Which was attached to a Viking longboat. A big man with hair like a sheep leapt from the boat and before Max knew it, he picked him up and threw him onboard. “Hang on, this is my lunchbreak!” Max objected but the big Vikings didn’t care and pulled a bag over his head.

“Your client isn’t being sued, he’s doing the suing. For breach of contract.”

The bag was pulled off his head again and Max looked around him. He was standing in front of the judge and a large mob of Vikings and band of shorter soldiers. It was raining and the wind was blowing loudly. Everybody looked at him and Max cleared his throat. “Your honour...” The judge lowered his glasses. “Mister van Meer. Are you here to

represent king Tryggvason?” The big Viking looked down at Max and raised a single imposing eyebrow. “Sure looks like it, your honour...” The Viking grinned and patted Max on the back, knocking him off his feet and into the grass. Olaf grabbed him by the back of his shirt and pulled Max back on his feet. “What...euh...what are the charges against my client?” The judge frowned. “Your client isn’t being sued, he’s doing the suing. For breach of contract.” Max looked at the tall Viking king. He had a big beard, a crown and a sword dangling from his belt. “This guy is suing for breach of contract?” the judge nodded. “And he’s suing...this g...” The king looked annoyed. “King Æthelred...” Max threw his hands up in frustration. “Is there anyone with a pronounceable name?” A guy in the back who was wearing goat horns answered. “My name is Tim! Tim the Enchanter.”

“And you fight like an old woman! Otherwise you wouldn’t need to pay me!”

“Okay so...what contract did ethel...ea...the king break?” Max whispered and Olaf leaned down to answer. “He owes us silver...” Max frowned. “How much?” Olaf thought for a moment and counted on his fingers. “10.000 Roman pounds of silver.” Max nearly fell off his chair but Olaf grabbed him by the shoulder and squeezed, hard. “I need that money. Do I make myself clear? I need to get my people their cut and if I don’t get it, I’ll give them a cut from you.” Max let out a little squeal of fear but got up nonetheless. “Your honour, I’d like to call king evilred...” “Æthelred...” the judge mumbled. “King red dead to the stand.” King Æthelred got up from his rock and sat down on the rock next to the judge. “I really don’t see why this is necessary...I am not paying 10.000 roman pounds of silver!” King Olaf leapt up. “WE HAD AN AGREEMENT!” he bellowed and the judge wacked his

gavel. "Councillor! Keep your client in line!" Max raised his hands in frustration. "How the hell am I supposed to do that! He's huge!" The judge was far from amused. "I don't care...councillor, you may begin." Max cleared his throat. "Your highness...exactly why did you agree to pay such an amount of silver to king Tryga...triva...king Olaf?" King Æthelred spat in king Olaf's direction. "Because he is a filthy raider and a thief!" King Olaf laughed. "And you fight like an old woman! Otherwise you wouldn't need to pay me!" The judge banged again. "If you two can't behave, I will throw this case out and none of you will get what you want!" Max reckoned that king Olaf wouldn't be too happy with that.

"King Æthelred! Answer the question please..." Max pressed on in the hope that king Olaf wouldn't wring his neck if it appeared that he was doing his very best here. "Because...king Tryggvason and his band of barbarians..." The Viking group shouted their objections but the judge raised his gavel again and everyone fell silent. "Have been raiding my lands for years...they attack our towns and kill holy men! They steal our women and gold and burn our churches!" the king leaned forward and whispered. "And they blood eagle people..." Max leaned closer. "What's that? Blood eagle?" The king whispered even more. "It's when they really don't like you...they take an axe and... cut open your back, and then they break your ribs and pull your lungs out through your back..." Max was glad right now he never got to have his lunch. "You look a bit pale, councillor..." Max gulped and looked at king Olaf. He did look like the blood eagle type and that sword hanging from his belt looked a lot more menacing. Max cleared his throat again. "So why offer them payment?" King Æthelred raised his shoulders. "To make them leave, what else?"

"BECAUSE YOU DIDN'T PAY US!"

"So you and king Trivago came to an agreement to pay this..." Æthelred sighed. "Danegeld. Because they're Danish..." Max got it now. "So you pay them instead of fighting them..." The king nodded. "And did the attacks stop?" Æthelred whispered an answer that nobody could hear. "Your grace...we can't hear you." Æthelred cleared his throat and answered louder. "They did! The attacks ended but now! They've started again!" Olaf leapt up and roared at them. "BECAUSE YOU DIDN'T PAY US!" Æthelred got up as well. "You didn't give me enough time to get the money! Do you know how long it takes to gather 10.000 roman pounds!" Max raised his shoulders. "Can't you just make a withdrawal? How much is 10.000 roman pounds anyway?" The judge leaned over. "It's approximately 3,300 kilograms of silver." Max's jaw dropped. "Mother Mary of f*ck, that's... okay...that...damn..." Æthelred shifted in his seat. "Well... you get why it would take us a long time to pay..." Max cleared his throat. "Well...if you can choose between fighting that..." Max subtly pointed at Olaf. "Mountain of muscle and paying...you wouldn't want to get eagled..." Æthelred took another look at Olaf who was flexing his muscles. The king swallowed and turned to the judge. "I think I might pay the Danegeld." The judge took off his glasses. "Good call...king Tryggvason, the matter is settled, you'll receive your silver within the week." The Danish king grinned and smacked Max on the back. "Well done, kid! MEN! TO THE MEADHALL!" the Vikings cheered and left Max behind. "Wait! HOW AM I SUPPOSED TO GET HOME?!"

China: Een sociaal puntensysteem in een klasseloze samenleving

door Lennart van der Ree

Voor iedereen die weleens een aflevering van de Netflixserie *Black Mirror* heeft gekeken, klonk het nieuwe sociale kredietsysteem dat recentelijk in verschillende regio's van China werd doorgevoerd waarschijnlijk angstvallig bekend in de oren. In 2017 kondigde de Chinese president Xi Jinping aan dat dit nieuwe kredietsysteem in 2020 door het hele land zal worden ingevoerd. Het systeem straft en beloont burgers op basis van een sociale score die wordt beïnvloed door hun doen en laten. Dit gaat hand in hand met verstrekkende monitoring van de burger. De Chinese overheid gaat zijn burgers dan dus letterlijk met argusogen bekijken. Momenteel is het al in een paar proefgebieden doorgevoerd. In de liberale democratieën van de wereld, waar privacy en individualisme hoog in het vaandel staan, is geschokt gereageerd op deze plannen en wordt de vergelijking met *Black Mirror* al snel gemaakt – iets waar ik mijzelf ook schuldig aan heb gemaakt. In deze Met Argusogen zet ik het sociaal kredietsysteem uiteen en weeg ik de voor- en nadelen tegen elkaar af.

Proefperiode

In verschillende gebieden in China is dit sociale kredietsysteem al ingevoerd. In deze gebieden worden de burgers met behulp van de talloze beveiligingscamera's die China kenmerken in de gaten gehouden. Nu hangen er in heel China al zo'n 170 miljoen beveiligingscamera's, maar de Chinese overheid wil dit aantal voor 2020 verdrievoudigd hebben. Deze camera's zijn steeds vaker voorzien van gezichtsherkenningsoftware. Hiermee wordt de Chinese bevolking in de gaten gehouden. Allerlei kleine overtredingen die voorheen vaak onbestraft bleven kunnen door dit systeem automatisch bestraft worden. Voorbeelden hiervan zijn het begaan van verkeersovertredingen, roken in de trein en je hond niet aangeliend houden tijdens het uitlaten. Bega je een van deze overtredingen, dan wordt er automatisch een punt of een aantal punten van je sociaal krediet afgehaald. Wie onder een bepaald puntenaantal zakt, kan op verschillende manieren

bestraft worden. Zo krijgen 'onbetrouwbare' burgers minder snel toegang tot een lening of verzekering, mogen ze niet meer solliciteren voor bepaalde overheidsfuncties of wordt hun internetsnelheid aan banden gelegd. Hun kinderen kan de toegang ontzegd worden tot de beste scholen. Wie goed scoort, krijgt juist sneller toegang tot leningen, banen, vastgoed of een goede school voor zijn kinderen.

In 2018 werd 23 miljoen Chinezen als resultaat van een te lage score in het sociaal kredietsysteem door de Chinese overheid verboden om te reizen. In de Westerse democratieën werd dit nieuws geschokt ontvangen. In China zorgde het daarentegen amper voor ophef. Dit is natuurlijk grotendeels te wijden aan het feit dat de media in China sterk door de overheid worden gereguleerd. Daarnaast hechten de Chinezen echter ook veel minder waarde aan privacy dan we hier in Europa doen. Dit heeft alles te maken de heersende ideologieën in de twee verschillende gebieden. Individualisme is al sinds de Verlichting een van de kernwaarden van de Westerse samenleving en een belangrijke pijler van de democratie. In communistisch China is het individu daarentegen ondergeschikt aan het groepsbelang. Privacy is dan niet een vanzelfsprekend recht. Dit is een belangrijke reden waarom dit nieuwe sociale systeem in China makkelijker voet aan de grond heeft gekregen.

Nieuwe elite

Zoals ik eerder heb benoemd werkt dit systeem door de burgers boven een bepaald sociaal krediet extra privileges te verlenen. Burgers onder een bepaald sociaal krediet verliezen juist sommige privileges. Dit systeem creëert hierdoor een geheel nieuwe sociale structuur. In een communistisch land, dat gebaseerd is op het idee een klasseloze samenleving te creëren, is dit dus op zijn minst een twijfelachtige stap te noemen. De nieuwe elite in het land zal gevormd worden door de meest gehoorzame modelburgers en de kritische burger moet voor die kritiek zijn sociale status opgeven. Dit is voor de overheid een geweldige uitvinding: op deze manier vergroten ze hun grip op de samenleving

en kunnen ze demonstranten hun mobiliteit ontnemen.

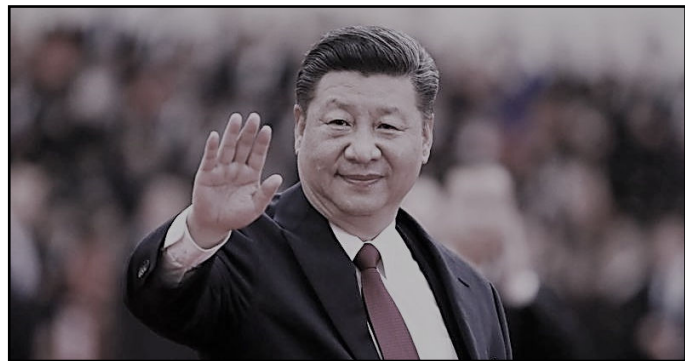
Dystopie

Zelf ben ik sterk van mening dat dit systeem een grote stap in de verkeerde richting is. Dit is ook deels in eigenbelang: zou een dergelijk systeem in Nederland worden doorgevoerd dan zou ik binnen de kortste tijd onderaan de sociale ladder bungelen. Deze mening wordt ook door vele anderen in liberale democratieën gedeeld. Het sociaal kredietsysteem wordt hier vaak een 'dystopie' genoemd. De vergelijking met *Black Mirror* – een serie waarbij elke aflevering zich afspeelt in een andere technologische dystopie – is dan snel gemaakt. De aflevering waar dit nieuwe sociaal kredietsysteem het meest aan doet denken is aflevering één van het derde seizoen, genaamd *Nosedive*. In deze aflevering kent iedereen een sociale score van nul tot vijf sterren. Hoe hoger je score, hoe meer privileges je hebt. De aflevering zet de gevolgen hiervan prachtig uiteen: niemand durft meer af te wijken van de norm en iedereen doet zich zo leuk mogelijk voor. Er is geen ruimte voor persoonlijke exploratie, iedere vorm hiervan wordt direct afgestraft door een dalende sociale score. De weinigen die anders durven te zijn worden als gevolg sociaal geïsoleerd. De overeenkomsten tussen deze fictieve aflevering en het systeem in China worden al snel beangstigend: een lage score leidt in beide gevallen tot het verliezen van haast vitale levensbehoeften zoals de mogelijkheid tot reizen. Een dystopische fantasie hier is dus al werkelijkheid in delen van China.

Het Chinese sociaal kredietsysteem heeft ook al invloed buiten de Chinese grenzen. Zo zijn niet alleen burgers maar ook bedrijven opgenomen in de sociale scores. Ook buitenlandse bedrijven krijgen hier sinds begin 2018 mee te maken. Nu al passen Westerse bedrijven zich steeds vaker aan de Chinese wensen aan en dit nieuwe systeem zal daar alleen maar aan bijdragen. Een duidelijk voorbeeld hiervan is de Chinese invloed op de filmindustrie. Steeds vaker worden films deels in China gefilmd of is minstens een van de belangrijke personages Chinees. Dit zijn nog enigszins onschuldige aanpassingen. De Chinese overheid kan ook eisen stellen aan de content die websites kunnen vertonen. Een (onschuldig) voorbeeld hiervan is toen alle plaatjes van Winnie de Poeh van het internet werden verbannen omdat ze werden gebruikt om president Xi belachelijk te maken.

Advocaat van de duivel

Ik ga hier kort de advocaat van de duivel spelen want ook dit systeem verdient een eerlijke verdediging. Zo zijn vele dingen waarvoor mensen bestraft kunnen worden ook in Europa strafbaar. Ook in Nederland leggen we overtreders straffen op: een verkeersovertreding leidt tot een financiële straf, iets wat uiteindelijk ook je mogelijkheden om te reizen beperkt. Het grote verschil is natuurlijk het feit dat wij in het Westen sterk geloven in individuele vrijheid

en dus ook nooit iemands individuele vrijheid zouden inperken op de manier zoals dit nieuwe systeem in China gaat doen. In landen als Duitsland is het bijvoorbeeld ook niet strafbaar om te ontsnappen uit de gevangenis: de drang tot persoonlijke vrijheid wordt daar als een inherente eigenschap van de mens gezien. Het cultuurverschil beïnvloedt duidelijk onze mening over dit systeem. Hoewel het systeem nog niet in heel China is doorgevoerd, heeft de overheid al wel een enorme controle over zijn burgers. Het sociaal kredietsysteem is dan ook niet een drastische stap in de binnenlandse politiek. Kritische burgers hebben het momenteel al heel zwaar onder het autocratische regime. In de toekomst wordt dit dus slechts geautomatiseerd: iets wat ook voordelen met zich meebrengt. Het grootste voordeel hiervan is dat het corruptie onder wetshandhavers enorm inperkt door een systeem te introduceren dat niet omgekocht kan worden. In autocratische systemen liggen corruptie en persoonlijke verrijking altijd op de loer. Sinds de aantreding van Xi als president heeft hij een enorm anti-corruptiebeleid doorgevoerd. Dit systeem kan als de volgende stap in dit proces worden beschouwd.

Conclusie

Er wordt in de Westerse media een foutieve vergelijking getrokken: het sociaal kredietsysteem wordt door onze ogen en met onze liberale normen en waarden bekeken terwijl het wordt ingevoerd in een land dat ook nu al drastisch van onze wereld verschilt. Zelfs de kernwaarden verschillen sterk. In liberale democratieën stellen we het individu bovenaan, in China gaat het groepsbelang voor. Ik zie een soortgelijk puntensysteem dan ook niet snel in Nederland ingevoerd worden. De serie *Black Mirror* overbrugt dit verschil door een dergelijk puntensysteem in een Westerse setting te introduceren. Dit zorgt misschien voor de irreële angst dat het uiteindelijk ook in Nederland ingevoerd zal worden. Het is echter wel degelijk een zorgelijke ontwikkeling en heeft ook indirecte gevolgen voor liberale democratieën doordat Westerse bedrijven zich ook zullen moeten schikken naar de eisen van de Chinese overheid, van het censureren van foto's van Winnie de Poeh tot aan het verbergen van kritiek op het autocratische systeem. Het is als Nederlander moeilijk voor te stellen dat een dergelijk systeem, iets waar wij enkel over kunnen fantaseren, aan de andere kant van de wereld een werkelijkheid is.

Suburra: De schaduwzijde van de eeuwige stad

door Thomas van Royen

Het is een waar genoegen om deze kersverse rubriek te mogen inleiden. De Beeldbuis biedt een plek voor films, en in dit geval series, die net wat meer aandacht verdienen. Deze editie zal de twee seizoenen van de Italiaanse serie *Suburra* (2017-2019), naar de roman en film onder dezelfde naam, onder de loep nemen. De serie laat de schaduwzijde van Rome zien waarin de criminele onderwereld, de politiek en de kerk samenkomen. De titel is dan ook gepast gekozen: de Suburra was een wijk in het oude Rome waar de laagste klasse leefde en werd tevens gezien als de rosse buurt en de plek waar men huurmoordenaars kon vinden. Het intro waarbij de titel uit de Romeinse straatstenen omhoogkomt, verwelkomt je in het Rome dat verborgen is voor de meeste mensen.

De serie volgt drie hoofdpersonen wiens paden per toeval kruisen: Aureliano Adami, zoon van een bendeleider in de kustplaats Ostia; Gabriele Marchilli (Lele), de zoon van een geroemde politieofficier die naast het volgen van een studie drugs verkoopt; en Alberto 'Spadino' Anacleti, lid van een zigeunerfamilie die rivaliseert met de Adami's. Alle drie zijn vanwege beroepsredenen ter plekke bij een seksfeest waar een aanwezige kardinaal seks heeft met een prostituee en het bewustzijn verliest vanwege een overdosis. De drie besluiten de kardinaal te chanteren met het doofpotschandaal voor een flinke som geld. In de acties die volgen strijken ze tegen de haren in van Samurai, een schakstuk - en zeker geen pion - van de maffia dat achter de schermen invloed uitoefent op de Romeinse politiek. Zijn ze, als drie radertjes in het systeem, opgewassen tegen deze geoliede machine? Er volgt een opeenvolging van spannende wendingen, bedrog en intrige die ik niet al te veel uit de doeken zal doen.

Achter de verhaallijn schuilt nog een hele wereld die mij met mijn vijf maanden in Italië wist te intrigeren. Naast de afbeelding van corruptie, macht en criminaliteit toont de serie op subtiele wijze ook een hoop over Italiaanse tradities en conventies. Zo is familie, een onmisbare hoeksteen in het Italiaanse leven, een belangrijk element waar de drie mee om moeten gaan. Aureliano bevindt zich in een kleine familie waar alleen zijn vader en zus deel van uitmaken. Waar dit hem op zich al een vreemde eend in de bijt maakt, gaat hij daarbovenop in tegen zijn vader en zus waardoor hij zijn familieband kwijtraakt. Spadino's relatie met zijn omvangrijke familie staat eveneens op gespannen voet en hij worstelt bovendien met zijn geaardheid, wat zijn familierelatie, en zijn gedwongen huwelijk, nog meer onder druk zet. Lele heeft, vergelijkbaar met de situatie van Aureliano, alleen zijn vader als gezinslid. Ook maakt Lele een innerlijke tweestrijd door vanwege zijn tegenstrijdige levens: het voorspoedige leven waar zijn vader zo trots op is en het verborgen criminele leven waar hij steeds verder in wegglijdt. Hoewel de drie zo enorm verschillen van elkaar werken ze samen en vinden in hun gemeenschappelijke strijd toch overeenkomsten.

De serie laat ook zien hoe diepgeworteld conventies zijn en hoe moeilijk hiermee te breken is. Dit is bijvoorbeeld te merken bij de oudere generaties die wat sterker geneigd zijn om zich aan familietradities en verouderde mores te houden. Waar de families Adami en Anacleti elkaar wantrouwen en in een vete verkeren, kunnen Aureliano en Spadino, afkomstig uit beide families, hun verschillen opzijzetten. Ze vergeten de oude onenigheden die voorgaande generaties niet los konden laten en zijn hierin vrij uniek, want het blijkt dat niet iedereen van hun generatie er hetzelfde over denkt. Zeker in het

geval van de Anacleti's is te merken hoe het handelen van de oude generatie tot stagnatie kan leiden. De onaantastbare oudere generaties zijn namelijk geneigd om eigenwijs vast te houden aan verkeerde besluiten en als jongere generaties hier tegenin gaan, worden ze op hun plek gezet. Tegelijkertijd, wellicht het resultaat van het aanzien van voorgaande generaties, hebben jongere generaties het gevoel dat ze zich moeten bewijzen aan hun (groot)ouders. Zo staat Lele onder druk om zijn vader trots op hem te houden en eenzelfde carrière te kiezen, terwijl hij zich uit het criminele circuit probeert te werken waar hij juist dieper ingezogen wordt. Zijn dubbelleven is steeds moeilijker in stand te houden als de ene helft het begint over te nemen van de andere helft.

Naast de conventies in het privéleven toont de serie een grillige politieke wereld waar mensen zoals Samurai het voor het zeggen hebben. In een politieke arena waar men aan de macht komt door vals te spelen kan je niet winnen door eervol deel te nemen. Bedenk alleen wel dat er een hoge prijs betaald moet worden als je van het juiste pad afgaat om hogerop te geraken. Wie deze waarheid keihard onder ogen komt is Amedeo Cinaglia, een aanvankelijk idealistische politicus in de Romeinse gemeentepolitiek die het politieke spel naar de regels speelt, maar merkt dat dit niet de beoogde vruchten afwerpt. Als hij voor een keer gebruik maakt van de verborgen corrupte wegen die naar Rome leiden, laten deze hem niet zo makkelijk meer los. Kies je voor het behouden van je idealen en je waardigheid of kies je voor macht en eigen gewin?

De eerste optie zal wellicht minder opleveren, de tweede optie kan weliswaar succesvoller zijn maar brengt je in verraderlijk vaarwater. Dit is niet hoe kiezers het zouden willen zien, maar die worden dan ook afgedaan als simpel. Ze vormen gewoonweg een machtsmiddel dat kan worden ingezet voor de belangen van de politici en indirect van de maffia. De corrupte politici in *Suburra* zijn praktijkgerichte zakenmannen voor wie het niet uitmaakt wie ze voor hun karretje spannen om aan de macht te komen of te blijven. *Sporcare le mani*, de handen vies maken, dat is wat je als politicus moet doen om je snel omhoog te werken.

Het criminele dat allemaal op de achtergrond lijkt plaats te vinden, beïnvloedt de politiek, de kerk en zelfs het gewone leven van de personages in de serie. *Suburra* laat een versie van Rome zien die verscholen ligt achter de marmeren overblijfselen van wat ooit de hoofdstad was

van het Romeinse Rijk. Het is *la Roma cruda*, het rauwe Rome, en *la Roma nuda*, het naakte Rome, zoals het refrein van het nummer in de aftiteling zegt. In *7 vizi capitale* (zeven hoofdzonden) wordt het ondergrondse Rome afgezet tegen het Rome dat juist zo'n schoonheid is. Dat is precies wat *Suburra* doet: het zet het onbekende Rome onverbiddelijk in de schijnwerpers.

Daarbovenop combineert *Suburra*, misschien wel onbewust, de sociaalpolitieke kant van het verhaal met een culturele invalshoek. Normen en waarden, familie, generatiekloven en tradities komen allemaal aan bod. Net zoals de verschillende verhaallijnen en intriges van de serie met elkaar verweven zijn, zijn de verschillende maatschappelijke aspecten die voorbijkomen nauw met elkaar verbonden. Naast dat *Suburra* een deur opent naar een verborgen wereld die aan het gewone oog ontspringt, is het een perfect in elkaar gezette serie die met alle verschillende wendingen vernuftig is opgebouwd. Daarbij voegen de heldere filmbeelden niets van opsmuk toe aan dit rauwe beeld van Rome en daardoor komt het des te realistischer over. De serie werpt een licht op de duistere kant van de eeuwige stad waar de politiek en de onderwereld elkaar in het geheim ontmoeten. Als je deze schaduwzijde wilt ontdekken dan is *Suburra* zeker een aanrader.

Traitors ★★☆☆☆

door Maud Roelse

Op het eerste gezicht lijkt deze serie veelbelovend. Een acteursensemble vol bekende gezichten (o.a. Keeley Hawes, Michael Stuhlbarg en Stephen Campbell Moore geven acte de présence), een spannend plot (Russen! Spionage! Intrige!) en de interessante setting van het naoorlogse Londen. De serie draait om Feef Symonds, die er na de Tweede Wereldoorlog mee akkoord gaat om voor de Amerikanen haar eigen regering te bespioneren. De Amerikanen zijn er namelijk van overtuigd dat een Russische spion het Cabinet Office heeft geïnfiltrerd.

Op zich is het een aardig plot, maar er zitten te veel gaten in om echt te overtuigen. Veel karakters blijven plat en hun motieven worden niet verkend. Feef's broer Freddie mag bijvoorbeeld alleen een paar keer opdruiven omdat hij homoseksueel is en kan worden gebruikt om Feef onder druk te zetten. Verdachten binnen het Cabinet Office zijn opeens niet meer verdacht om onduidelijk redenen, op een enkeling na hebben de karakters geen *backstory* meegekregen van de schrijvers en problemen lossen zich vanzelf op. Zo zorgt het verschil in afkomst tussen de aristocratischeback Feef en de socialistische politicus Hugh Fenton eerst nog voor spanning; als zij eenmaal een relatie hebben is hier echter geen sprake meer van. Dat hij verloofd is met een ander is dan eveneens bijzaak, maar de seksuele problemen die de twee hebben verdienen om voor mij volstrekt onduidelijke redenen wel een eigen verhaallijn. De serie heeft zijn momenten en is bij vlagen vermakelijk, maar stelt ook op veel punten teleur.

Black Earth Rising ★★★★★

by Max van Meer

Most people have a rather straightforward view of the Rwandan Genocide: Tutsi good, Hutu bad. After all, the Tutsis were the victims of the genocide and the Hutus the perpetrators. But as all things in history, reality is rarely so straightforward. The BBC show **Black Earth Rising** offers a nuanced look at the conflict in Rwanda that should make anyone think.

The show focuses on Kate Ashby, the adopted daughter of human rights attorney Eve. Kate is a survivor of the Rwandan Genocide and is understandably scarred by the experience. She works as an investigator for Michael Ennis, who is played by John Goodman. The story is kicked off when Tutsi general Simon Nyamoya turns himself over to The Hague to stand trial for war crimes. Eve Ashby takes charge of the prosecution and this sets an entire chain of events into motion, full of surprising twists and turns which keep you guessing until the very end.

Throughout the show, we're confronted with political machinations from governments like the French, British and Rwandan, all of which have their own interests. The show gives a good picture of both current interests and interests during the actual Genocide. All this intrigue combined with Kate's personal story makes for a great show.

But not only is the story compelling, the acting is phenomenal. John Goodman is great as usual but Michaela Coel, who plays Kate, absolutely steals the show. All in all, **Black Earth Rising** is one of the best shows I've ever watched.

The Song of Achilles ★★★★★

door Rense Ytsma

Wie een boek zou schrijven over het leven van een Griekse held, zou Achilles niet snel kiezen; een held die enkel wordt gekarakteriseerd door zijn onuitblusbare woede. Toch heeft de Amerikaanse schrijfster Madeline Miller het gedaan. En hoe!

Met haar boek heeft Madeline Miller de liefhebbers van bloedvergieter gevonden. Zijn verhaal wordt verteld vanuit het perspectief van Patroclus, een verbannen prins die in het hof van Peleus, Achilles' vader, wordt opgenomen. Al snel wordt hij verliefd op Achilles, maar probeert tot op zekere hoogte afstand te houden.

Tot verbazing van Patroclus beantwoordt Achilles zijn liefde en de twee groeien op in hun liefdesrelatie. Het gevoel van de dreigende tragedie komt echter steeds dichterbij. Achilles weet namelijk al lang dat hij moet kiezen tussen een kort, legendarisch leven of een lang leven zonder glorie. In het mitst van de Trojaanse oorlog speelt een scenario af dat het

leven van de twee geliefden voorgoed zou veranderen. De plottwist (die eigenlijk niet echt een plottwist is), zal uiteindelijk leiden tot de dood van Achilles; "I rose and rubbed my limbs, slapped them awake, trying to ward off a rising hysteria. This is what it will be, every day, without him. I felt a wild-eyed tightness in my chest, like a scream. Every day, without him."

Miller heeft er tien jaar lang over gedaan om dit boek te schrijven, maar toch verbergt haar simpele, poëtische schrijfstijl de uren onderzoek die ze er overduidelijk ingestopt heeft. Haar poëtische schrijfstijl neemt je mee in de wereld van Achilles en Patroclus, twee geliefden in de chaos van de Griekse oudheid.

Het tentamen

door Huub Mol

Het is een uur of tien 's avonds. Uit lichte paniek bel ik mijn moeder op. Soms doe ik dat, als de nood hoog is. 'Ma', spreek ik door de telefoon. 'Morgen tentamen, maar al meer dan een maand dat boek niet meer opengeslagen, moet ik dan wel gaan?' 'Natuurlijk man! Je weet nooit hoe het afloopt!'

Het is voor mij persoonlijk de grootste teloorgang sinds ik ben begonnen met studeren. Het kiezen van een minor had niet verkeerder uit kunnen pakken. Waar ik dacht misschien wel eindeloos in mijn liefde voor taal te kunnen zwemmen, blijkt taalwetenschappen een schier onneembare horde voor iemand met een geschiedenisachtergrond. Weken heb ik in de collegebanken gezeten, maar nog nooit is mij zoveel ontschoten als in deze weken. Toch heb ik besloten mijn kans te wagen. Het is tegen beter weten in. Het tijdstip had niet erger gekund. Tegen het avondeten betreed ik de zaal. Ik herken de gezichten bijna niet meer terug, zo lang geleden is het dat mijn collega-taalfanaten heb gezien. Mijn voorbereiding ligt er niet om. Ik ben een week op vakantie geweest en heb wat graanrepen van Bolletje meegenomen. Met weinig goede moed maar met een verrassend opgewekt gevoel kies ik een tafeltje uit. Bij het zien van de oefeningen weet ik inderdaad snel genoeg dat de afloop hoe dan ook fataal is.

Wat volgt is berusting en acceptatie. Elk mens maakt verkeerde keuzes. Jammer maar helaas, ik moet wat anders uit gaan zoeken. Na het invullen van enkele oefeningen die me enigszins herkenbaar voorkwamen en het opschrijven van een paar schitterende Chinese zinnen bij de logicaoefeningen vind ik het mooi geweest. Ik tuur nog een paar keer naar buiten en denk aan wat me dit mislukte avontuur heeft opgeleverd. Misschien een beetje nuchterheid, een kleine deuk in mijn normaliter perfectionistische instelling op het afronden van vakken. Over het resultaat zwijg ik. Het is goed dat ik op mijn bek ben gegaan. Terug naar het telefoongesprek met mijn moeder. Als conclusie van het gesprek vraagt ze: 'Ga je nog wel wat leuks doen na het tentamen?' Ik kan met een gerust hart verder de komende weken.

De tragedie van het gewone

De actie is midden-rechts in beeld en lijkt centraal te staan, maar tegelijkertijd valt het oog ook op het linker tafereel. Er gebeurt veel, maar het leidt niet af van de artistieke tragedie die zich op de voorgrond lijkt af te spelen. De foto waar de gulden snede perfect op af te tekenen is komt over als een schilderij uit de renaissance. Maar niets is minder waar, de foto met de perfecte verhoudingen is toevallig vastgelegd door een fotograaf die op het juiste moment in de buurt was.

Het is een beeld van tegenstellingen: rechts strubbelt iemand tegen terwijl hij door agenten in de boeien wordt geslagen en kijkt een vrouw bezorgd toe. Achter haar heeft een andere vrouw een discussie met een agent die de situatie probeert te sussen. Links is er echter wat anders aan de hand. De man die bijna lijkt te poseren, bierbuik vooruit, is weliswaar onderuitgegaan maar ziet eruit als de rust zelve. Zijn biertje heeft hij weten te redden en voordat hij opstaat is het heldere flesje Desperados het eerste waar hij zich over bekommert. Het resultaat is dat hij erbij ligt als de God van Michelangelo. In dit geval rijkt zijn arm niet naar Adam, maar naar het biertje. Achter hem passeert een meisje dat een beetje verbaasd een blik naar de camera werpt. Waar de man tot leven is gekomen uit *De schepping van Adam*, heeft zij iets weg van het meisje dat in *De Nachtwacht* achter de twee schutters voorbijloopt en een vergelijkbare blik op haar gezicht draagt.

Terug naar de realiteit van de foto. Waar bevinden we ons eigenlijk? Het bordje met *Well Street* leidt ons naar het noorden van het centrum van Manchester, waar de eerdergenoemde straat kruist met *Dantzic Street*. Het is de jaarwisseling van 2015 op 2016, het *Arndale* winkelcentrum op de achtergrond heeft de kerstverlichting nog hangen en het is druk op de taxistandplaats. Rond het tafereel dat de aandacht trekt gaat het nachtleven gewoon door. Op de rechterstoep heeft een groepje feestvierders zich verzameld om wat te eten na hun avond of om deze juist weer voort te kunnen zetten. Wellicht hebben ze hun eten gehaald bij de *fish and chips*-zaak die zich buitenbeeld aan de andere kant van de straat bevindt. Verderop wordt er met een taxichauffeur overlegd over een rit naar huis of juist richting een (ander) feestje, en op de linkerhoek van de straat staat een jongen in T-shirt af te koelen van de club of de kroeg.

‘Just a normal night for cops, captured brilliantly,’ was de reactie van de politie van Manchester op de foto. Met de wereld die verdergaat rondom het kunstwerk is dat misschien wel de beste manier om deze foto te omschrijven. Het is een ogenschijnlijk bijzonder moment uit een gebruikelijke jaarwisseling. Zelfs de schijnbare tragedie is uiteindelijk een stuk minder tragisch: de man die wordt vastgehouden door de agenten hoefde namelijk niet mee naar het bureau. Wel fijn dat hij zo mooi wilde poseren, dat maakt de foto een stuk levendiger.

argus

**ZOEKT EEN NIEUWE VORMGEVER
VOOR HET COLLEGEJAAR 2019-2020**

**Geïnteresseerd? Stuur dan een mail
naar argus@uhsk.nl!**

Tragiek